

LYŠKÁNORA 7

Nepravidelný liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Sečen 1034

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Luční květ * Páinovo mudrosloví * Zlodějovi přátelé * Glenalův poklad *
* Epos o Jacobovi * Červená sedma *

* Luční květ *

Páin z Nórienu

Na louce vyrostla květina
na stonku tenkém a křehkém,
kdo viděl ji je hluchý k pomluvám,
jen pravdu zná a je jí věren

Kdo čichl k ní dál zná je přátelství,
nerozumí slovu zrada,
šíří té krásy poselství
a v žilách mu koluje láska

Ten květ není možné utrhnout,
sebrat ho jenom pro sebe,
vždyť kdo ho jen spatřil přál by si
naplnit jím celé nebe

Ten květ však už nyní nenajdeš,
dlouho zase kvést nebude,
byl rozšlapán, spálen a zadupán
botami, jenž znají jen sebe

Když zlo přišlo oděné v lásky háv,
ohánělo se slovy míru,
aby pak všem lidem nakonec
přineslo žal a pach dýmu

Podle mého názoru je Luční květ
vrcholným dílem tvorby Páina Nórienského, jinak
prostého trpasličího literáta, básníka a malíře.

Pozn. L.R.

* Páinovo mudrosloví *

Páin z Nórienu

Hrdinů činy veliké,
o nichž pějí slavné písně,
stojí za trochu slzi žalů,
slzi, jež lemují slávu

Páinovo mudrosloví:

Kdo se ožení, toho čeká blízká smrt. Kdo se však
ožení s ženou jiné rasy, má před sebou dlouhý
život.

* Zlodějovi přátelé *

Návrh Páina z Nórienu k úpravě pravidel (už asi
sto padesátý... ne, to je jenom blbá sranda)

Zlodějovi přátelé (od 4.úř. - 75%)

Lasička

živ.: 1

UČ: (2+0)=2 zuby

OČ: (2+5)=7

Přidává zloději:

šplhání po zdi: +5%

tichý pohyb: +5%

Straka

živ: 1

UČ: (3+0)=3 zobák

OČ: (4+2)=6

Přidává zloději:

vybírání kapes: +5%

schování ve stínu: +5%

Zloděj může mít jen jednoho přítele. V případě úmrtí
může dalšího získat až při přestupu na další úroveň.
Po přežití dobrodružství si hodí k6 na zlepšení
vlastností:

1-2: +2 životy

3: +1 k UČ

4: +1 k OČ

5: +1% k 1.vlast.

6: +1% k 2.vlast.

* Glenalův poklad *

Erlanth Linfalas, Dešten 1032

Píše se rok 1032. Je polovina jarnu, ale
po jarním slunci ani památky. Neustále mrzne a
mírně chumelí. V tomto počasí dorazila do
Liscannoru vojenská kolona a zastavila před
hospodou, jejíž vývěsní štít hlásal, že tady je U
hrocha.

Polovina mužů sesedla a uvazála své
koně k loukotím dřevěného vozu taženého
čtyřspřezím. Hospoda se pomalu naplnila
prokřehlými vojáky a hostinský Jeremiáš si
zamnul ruce ve vidině cinkajících zlatek. Vojáci
se nestačili ani usadit a zahlédli skrze okna
pomalovaná od mrazu přibíhající postavu.

Rollid se zastavil u podupávajících
těžkooděnců a jako starosta se začal zajímat, co
zde dělá ozbrojená skupina, čítající devatenáct
mužů. Někdo mu ukázal ke dveřím hostince, že
jejich velitel je uvnitř a naléval se kořalkou, zatímco
oni mrznou. Rollid tedy vešel do nálevny a rozhlédl
se. Spatřil osm vojáků, kteří se zajímali jen o čaj
a kouřící talíř polévky. Z rohu místnosti jej
kývnutím hlavy pozdravil Sarim a něco prohodil k
malé neznámé osobě v kápi po jeho boku. Rollid
zamířil k postavě zápasící s kuřecí pečení a s přílbou
položenou vedle džbánku medoviny.

"Pane, co má znamenat vaše ozbrojená
výprava a co pohledáváte v Liscannoru, jako

starosta této obce mám právo toto vědět," otázal se
Rollid muže středních let, který dopil džbánek
medoviny a se zaduněním jej odložil na stůl.

"Uklidněte se pane starosto, zde mám
pověření s pečeti království gwendarronského.
Víte, my vezeme velice důležitou zásilku do
Mondragonu," pravil umaštěný velitel a vytáhl
několikrát přeložený pergamen. "To je něco
jiného." oddechl si zástupce práva v obci a usedl
ke stolu.

"A odkud jedete?" zvolal ode dveří
příchozí Llandaff. Za ním vstoupili další obyvatelé
Liscannoru, kteří si všimli velkého množství lidí
před hostincem a přišli si pohovořit a dovědět se
co je kde nového. "My jsme z Alby," nadmul se
voják, "Jak jistě víte, Alba, moje rodné město, je
významným zlatnickým centrem. V jeho okolí je
mnoho dolů s velice kvalitním zlatem a v místních
horách se těží i diamanty, safíry a křoví co ještě." Při
posledních slovech se některým přítomným
podivně zaleskly oči.

"Opravdu? A co vezete, mohu-li se
zeptat?" otočil se k veliteli Llandaff s podivným
úsměvem. Velitel, viditelně potěšen zájmem tolika
mužů, se naklonil přes stůl a jeho hlas přešel do
šepotu. "Víte, ze severu, tedy jako z
Mondragonu, přišla objednávka na korunovační
klenoty a nám připadla úloha je bezpečně dovést
majitelům." Llandaff se otočil a začal si prohlížet
vojáky mizící ve dveřích. Při pohledu do ostatních
tváří, bylo jasné, že myšlenkou přepadnout vůz a
zmocnit se šperků se nezabývá jenom
quonsettský kouzelník. Po chvíli přemýšlení
tento nápad zavrhl, jako značně šilený.

Velitel, poté co dojedl kuře a dopil
medovinu, se rozloučil a odcválal včele kolony
směrem k severu. Rollid si konečně začal všimát
Sarimova zakukleného společníka. "Hej, kdo jsi!"
otázal se zvýšeným hlasem a pokusil se zachytit
podobu neznámého. Po nezdařeném pokusu
strhnout cizincovu kápi se otočil na Sarima. "Hele,
Sarime, řekni mi kdo to je." Druid vypnul hrud',
v očích mu zajiskřilo a hrdým hlasem prohlásil:
"To je můj syn." "Jéje, Synek." ohlásil se od
výčepu Jeremiáš. "Ne! To je můj SYN a JMENUJE
se Grim." řekl o poznání tvrději a pozoroval co se
bude dít. "A smí pít pivo?" zeptal se Jeremiáš, když
přišel s tákem plným cínových korbelů
přetékajících lahodným mokem. Na otcův souhlas

tedy položil před tichého Grima čtvrtkový korbel. "Tu máš hochu, vítěj U hrocha. Berte si a na zdraví."

Ten večer byl značně divoký. Sešel se téměř celý Liscannor. Středem pozornosti byl samozřejmě Grim. Oslavovalo se také brzké narození dalšího člena druidské rodiny a narození prvního dítěte válečníka Páina, který si v létě vzal hobití krasavici Luniel Pitkovou z Nového Borginu. Oslava se samozřejmě protáhla dlouho do noci. Neví se zda byl Grim domů donesen otcem nebo obráceně, ale pravdou zůstává, že následujícího dne oheň v krbech všech zúčastněných zůstal vyhaslý až do pozdního odpoledne. Hospoda U hrocha se naplnila až po páté hodině večerní.

Dobrodruzi v teple ohně rozprávějí o všerejšku. Probírají všechno možné, hrají karty a pijí dobré hobití pivo. Večer vypadá poklidně, venku nefučí víchř, ani sníh nepadá a v době večere se na obloze ukázalo několik hvězd.

Po osmé hodině večerní se od severu přihnál jezdec na schváceném koni. Byl vnesen do hostince a ošetřen lokem rumu. Zarudlé tváře a lesk očí prozrazovaly, že trpí horečkou. Všichni v něm poznali člena vojenského doprovodu mondragonských korunovačních klenotů. Muž rozčileným hlasem začal vykřikovat něco o mrtvých a hordě zarostlých mužů, o lupičích a přepadení a o hrozném trestu, který jej stihne. Po dalším loku se uklidnil a začal vyprávět:

Vojáci pokračovali rychlým tempem z Liscannoru stále na sever, do Mondragonu. V místě, kde z Údolí stínů vytéká říčka a přetíná cestu je kamenný most. Všude v okolí je les plný skal. A tam na mostě, když vůz zablokoval cestu, byli přepadeni. On jediný vyvázl s lehkým zraněním na noze.

Své vyprávění ukončil tím, že se okamžitě vydá zpět, aby přivedl vojsko a vyrval lupičům uloupené poklady. Nurnští se nabídlí, že půjdou loupežníkům po stopě. Svoji pomoc přislíbili ve vidině kořisti a tučné odměny, která je jim samozřejmě přislíbena otrhaným vojákem.

V krbu příjemně praská oheň a vrhá mihotavé stíny na dřevěnou podlahu. Okolo dubového stolu, na němž hoří jediná svíčka osvětlující skvrny od vína, škrábance a nožem vyryté nápisy, sedí několik postav. Sem tam se

natáhne ruka, uchopí korbel, napije se a postaví jej zpět na stůl.

"Takže Sarime, ty vážně nepojedeš?" otázal se po několikáté Rolld. "Ne, nepojedu. Já nemůžu, žena čeká každým dnem dítě a já jí nechci nechat samotnou, zvláště, když má tak daleko do Liscannoru." "A co budeš mít? Já bych chtěl mít syna." pozeptal se Páin. "Já budu mít dceru. Ale už radši půjdu, co kdyby to na Rion přišlo dnes v noci. Budu na vás vzpomínat. Dobrou noc." rozloučil se druid a zmizel ve dveřích. Ostatní ještě domlouvali podrobnosti zítřejší výpravy, ale čas odjezdu zůstal na hodině úsvitu.

Liscannor spí. Nejtvrději chrápe posel vítané správy v podkroví hostince, kam byl uložen. Je půlnoc a z těžkých mračen začíná padat sníh a smazává stopy krvavého boje v lese u ústí do Údolí stínů. Tam někde leží sídlo lupičů, tam v Údolí stínů, kam se vypravila Nurnská družina před sedmnácti lety. Avšak tuto výpravu už nepamatuje vůbec nikdo. V té době ještě žil Jacob z Rugornu, který by mohl vyprávět, kdyby minulý rok na podzim nezemřel. Nebo spíše, kdyby nebil zabit.

"Kdo je zase tohle?" zeptal se Erkli a ukázal rukou směrem k Sarimově samotě. Llandaff si zastínil oči a upřel zrak na cválajícího jezdce, který mířil přes plán do Liscannoru. "Ježkovi zraky, to je Grim," vykřikl Llandaff, uchopiv se za hlavu, "snad nechce jet s náma. To ho sebou máme tahat. Jestli ho Sarim pustil, tak se musel zbláznit."

Grim dojel ke skupině koní. Měl na sobě drátěné brnění a u pasu široký meč a tvářil se velice odhodlaně. "Táta mě pustil, říkal že můžu jet s váma." "Děkujeme pěkně" zabručel pro sebe Llandaff a dál si prohlížel kování na svém sedle. "Grime, jak to že máš meč a dokonce železný brnění? Kdyby to viděl otec, ten by ti dal." usmál se Rolld. "Snad to na mě nepovíš strýčku? On o tom nic neví." "Dobře, nepovím. Ale drž se vzadu a nikam se nežeň. Musíme tě přivést zpátky celího."

"Tak jo. Vyrážíme!" vykřikl vůdce Llandaff, když si své sedlo dostatečně prohlédl. "Nestore, přivez zpátky mého koně. Je mi zima a jdu ještě spát. Mějte se a všichni se vraťte." rozloučil se s družinou Erlanth a zavřel okna svého

domu. Od té doby, co minulý rok málem umřel, v zimě nikam nevyrazí. Jen zapůjčil Nestorovi vyježděnou klisnu, protože na mladém hřebci by se nezkušený jezdec těžko udržel.

Bývalí kapitán pirátské lodi usedl na zapůjčeného oře s velkou nedůvěrou. "Jak to nemá plachtu a kormidlo, tak to neumím řídit. Stůj klidně a hlavně se neplaš nebo sletím. Nono, malá nebo velká. Stůj." vykřikl vystrašený válečník, když si kůň odfrkl a pohodil hlavou.

Koně vyrazili, v záplavě zvířeného sněhu se ladně pohybuje čtvero jezdců. Do dokonalosti má daleko jen podivný kouzelník Erkli Pliskon, ale svého koně neřídí nikterak špatně. Skvělým jezdcem je Rolld z Erinu a Grim spolu s Llandaffem a Painem řídí své koně jistou rukou. Zato Nestor Burma! Poskakuje na koni jak pytel brambor, při každém kroku vyluzuje bolestné vzdechy přes křečovitě sevřená ústa. Když vůdce za Liscannorem zrychlil, Nestorovi se v obličeji usadil panický výraz. Vyvalil oči, zatnul zuby a ve strnulé póze zůstal příštích osmdesát mil.

Pomaloučku stmívalo, když skupina pěti jezdců dorazila na místo údajného krveprolití. Nic nenaskvěčovalo tomu, že zde bylo povražděno na dvě desítky mužů. Předvečerním tichem se rozléhalo frkání koní a bublání říčky uvězněné pod krustou ledu a sněhu. Hraničáři sesedli z koní a šli prozkoumat okolí kamenného mostu. Grim si klekl vedle Rollda a vzrušeně vykřikoval: "To byli koně a přijeli odtamtud a jeli sem. A tady sesedli, jsou tu lidské stopy a bylo jich hodně, ale já se tu nevyznám. Je to zavátý sněhem, protože dvě noci chumelilo, žejo strýčku?" "Hmm, máš pravdu Grime." odvětil nepřítomně Rolld a vydal se podél mělkých dva dny starých stop k lesu. Pak se vrátil k chlapci a začal mu vysvětlovat a ukazovat. Po chvíli se vrátili k ostatním. Ti slezli z koní a začali se vyptávat Rollda. Mladý Sarimův potomek se snažil na sebe obrátit pozornost hlasitým vykřikováním nově nabytých zkušeností. Ostatní jej okřikl a v tichu pozdě zimního večera očekávali příjezd posledního, šestého člena výpravy.

* * *

Dlouhá zima není dobrá. Zásoby se tenčí a zvířata mají hlad. Vlci vyrazí na lov blíž vesnicím a městům. Téměř beze stopy mizí v lesích koně i s jejich majiteli. Medvědi se budí s pocitem hladu a zabíjí vše, co se může stát

snadnou kořistí. Jaro nepřichází a v přírodě vítězí ten silnější.

Řezavé uhliky nedávali žádné světlo, ale stále hráli. V jeskyni bylo teplo a tma, ale ticho zde nebylo. Z kouta se ozývalo hlasité chrčení. V jiné části doupěte se pohnul balík kůží. Vykoukla ušatá hlava, otevřela oči a začala se pohybovat ke zdroji dávivých zvuků a zatřásla majitelem impozantního chrápání. "Hej vůdče, vstávej." Nic. Tělo se nepohlo, jen chrápání ustalo. První vzbuzený pokus opakoval. "Vstávej!" Vůdce se zprudka vymrštil, rozhlédl se kolem sebe hledaje nebezpečí. Pravou rukou začal šmátrat po meči. Když uviděl člena svého kmene, začal znovu usínat. "Vzbuď se. Potřebujeme jíst." "He" ozval se vůdce. "Je hlad dojdí něco ulovit." "He" "Nó, jídlo, smečka má hlad, chce jíst."

"He,hé" vůdce smečky se usmál v náhlém pochopení. "Áá,jídlo, Lynhaard mít taky hlad. Vztát meč a jít lovit. Tak,tak." Z pelechů se vyvalil kroll a natáhl se po rezatém meči,královské to zbrani mezi dřevěnými kyji. Oblékl si umně vyrobené kožené oblečení, které se v zatuchlém doupěti objevilo kdoví jak. Celý rozespalý odhrnul kůži zakrývací vchod a vyběhl do noci. Pomalu se vydal z rugornských skal, dolů do údolí, aby ulovil něco pro Lynhaarda a krollí smečku.

* * *

"Už jede." utrousil Rolld a upravil si meč na zádech. Pak jej spatřili i ostatní. Objevil se v záhybu cesty, opatrně se rozhlédl a začal sestupovat k mostu. Nemohl je vidět, protože za sebou měli tmavý les. Oni jej proti sněhu viděli výborně. Tmavý terč na bílé cestě. Bylo jasné vidět, že kůň je sice osedlaný, ale nikdo na něm nejede. Muž byl ozbrojený a dobře stavěný stejně jako jeho kůň. Stále se blížil, ale rysy nešli rozeznat. Pod koženým pláštěm se rýsovaly hranaté tvary pancíře a přílby. U pasu se mu houpal dlouhý meč a velký kulatý štít byl zavěšen u sedla.

Všichni se začali usmívat, když zaslechli bolestivé steny. Podivně jdoucí postava došla k vyčkávací skupině, pustila opratě a začala si třít postižená místa.

"Tak jsem dorazil," pronesl Nestor, když se přestal škrábat, "Co se smějete, tak neumím jezdit na koni. Dneska jsem jel poprvé." "Taky to je vidět" zasmál se Páin. "Chtěl bych vás vidět na

lodi, jak v bouři lezete do lanová. Nebo co byste dělali, kdyby za váma plaval žralok. To bych se nasmál." ušklíbl se a začal si znovu třít místa, která se po celý den až příliš často setkávala se sedlem. Pak se přestal litovat a obrátil se na Rollda.

"Mrtvoly jsme nenašli," začal vysvětlovat dotázaný, "snad budou dál v lese. Museli to tu uklidit. Spoustu koní pochytili a zbytek se rozprchl. Odjeli jedním směrem, támhle do lesa. Tudy projelo asi osmdesát koní."

"Nasedáme a jedem po stopě. Rollde veď nás." zavelel vůdce a vyšvihl se do sedla. "Já jdu pěšky," prohlásil rázně Nestor a začal se brodit sněhem s koněm v patách.

Zanedlouho objevili těla zasypaná sněhem. Mezi dvaceti sedmi mrtvými leží i velitel vojáků, který se příliš chlubil obsahem dubového vozu. Zbývajících devět těl patřilo neznámým mužům oděných do kůže. Patrně oběti ze strany lupičů. Těla nikdo nezkoumá a skupina pokračuje po vyšlapané cestě dál do lesa, až na místo kde se stopa dvojí. Rolld seskakuje a zkoumá obě cesty. Pak ukazuje rukou na sever: "Tudy jel vůz a jen několik koní, který se vrací, ale vůz nikoliv. Všichni, nebo většina odjela východní cestou." udivený Grim kroučí hlavou, protože ze stop nevyčetl vůbec nic.

"No, myslím, že pojedem na východ. Na sever odvezli vůz a nechali jej tam. Jedem." domýšlí si Llandaff a vyráží zvolenou cestou. Na koně nasedl i po pás mokrá Nestor, s myšlenkou, že až sleze sněh, musí se naučit jezdit na koni.

Cesta pokračuje míli stejným směrem a pak se náhle stáčí přímo na sever. A právě zde, v místě kde koruny staletých smrků vytvářejí největší šero, jsou nalezena další těla. Rozházená po okolí, okradená a pokrytá napadaným sněhem, prozrazují, že se stalo něco neočekávaného. Mezi nimi prochází kouzelník Erkli Plískon a skoumá značná zranění na zmodralých mrtvolách. "Řekl bych, že byli přepadeni ze zálohy. Značně příhodné místo." pronesl Erkli tichým hlasem a rychle se stáhl se k ostatním. "Asi se nepohodli o kořist," usuzuje Llandaff, "Pojedem dál."

Cesta se mění. Ve ztemnělém lese se objevují skalky a bludné balvany skryté pod čepicemi sněhu. Koně šlapou se skloněnou hlavou a jediným zvukem je křupání sněhu a občasně

Nestorovo heknutí. Lehce chumelí, v lese panuje tma. Lidské ostatky nalezené v kořenech stromu zabalené v rudém hadru jen bílé ticho prohlubují.

Skupina vyjela na paseku. Vyjetá stopa mizí po pravici a vnořuje se opět do lesa. Na protější straně paseky každý spatřil rozpadlé hradby a polorozbořenou věž jakési tvrze. Dobrodruzi ukryli své oře ve skalní rozsedlině, suchými stromy a chvojím zabezpečili prasklinu proti vlkům. Pak vyrazili pěšky po stopách, které kličkujících mezi zasněženými skalami.

Když došli na dohled k rozpadlé bráně, ozval se jinak mlčící Erkli: "Někdo by měl jít na průzkum." Nikomu se však nechce a tak se přihlásil Grim, který se vždy snažil být užitečný a všem zkušeným dobrodruhům projevoval jistou úctu. "Hmm,dobřej." podívil se nad chlapcovou statečností nebo horlivou zbrklostí Rollda.

"Víte, ale šel bych raději neviditelný, kdyby to šlo." prohodil a svoji poznámku směřoval směrem ke kouzelníkům. Po patřičném Llandaffově kouzlu, odešel neviditelný Grim směrem ke hradu. Prošel rozpadlou branou a zamířil k jediné stojící budově uprostřed skalní plošiny lemované bílými zbytky hradeb. Podle pachy ucítil koně. Malým okénkem ve stěně stáje je zahlédl namačkané v každém stání dva. Pak obhlédl další budovu, které však chyběla střecha a dírou v západní stěně sem vítr zavál hromadu sněhu. Pod ohořelými trámy našel naviják, který, jak se později zjistilo, byl od brány do podzemních prostor. Po krátkém průzkumu chodby vedoucí do sklepení hradu, se Grim vrátil zpět a ohlásil výsledek svého průzkumu. Tak se celá skupina, po krátké poradě, vydala dobýt doupě loupežníků, z dálky vonící pečeným masem.

* * *

"Rollde!Otoč se!" vykřikl Erkli a rychle se vrhl za torzo věže. Šípy z chodcova luku sklátili k zemi trpaslíka a dva barbary. Nestačili udělat ani pár kroků ze dveří stáje, kde se znenadála objevili. Z druhé stany, z podzemního vchodu, se nahoru vyhnulo několik kudůků. V rychlém sledu padli pod ostřími mečů jediných Liscannorských válečníků.

"Táák,to bychom měli," protáhl Páin, když si otíral meč o šaty jednoho z mrtvých, "už se zase pěkně leskne." "Kterej komín ucpeme

teď," obrátil se na Llandaffa Erkli,"když finta s vykuřováním vyšla tak skvěle?" "Třeba tehle." ukázal vůdce na poslední komín, ze kterého se ještě kouřilo a stáhl se tak, aby jej nikdo neviděl, ať už vyběhne odkudkoliv. Grim ucpal svým pláštěm poslední komín. Ostatní čekali, oči upřené na dva možné východy. Dlouhou dobu se nic nedělo. Tak Nestor, aby zrychlil reflexy lupičů, vhodil do komína láhev oleje. Opět se nic nestalo a proto Llandaff rozhodl podpálit stáj. Grim odvázel všechny koně, vyhnal je ven a Rolld si mezitím nachystal láhve s olejem. S pochodní v ruce přistoupil k polité slámě a zapálil stáj.

Vnitřek budovy zaplápl jasným světlem. Plameny vystoupili výš. Za chvíli vzplál i krov. Pak se vše zhroutilo a plameny pomalu uhasínaly. Chvilu čekání,nikde se nic nepohlo. Bylo rozhodnuto a osud loupežníků zpečetěn, Nurnská družina zapálila lucernu a vnořila se do spícího doupěte...

Nurnští všichni s Páinem a Rolldem prošli místností, jež sloužila jako obydlí zesnulým kudůkům. Chodby i místnosti byly patrně vyhloubeny vodou. Místy je chodba přitesána, jinde stojí kamenné zdi, které rozdělují velké domy na menší jeskyně a chodby a vytvářejí tak přijatelné obydlí. U stropu se začali vytvářet nové krápníky a stěny jsou hladké a lesklé.

Nacházejí další východ, tentokrát přehrazený zrezivělou mříží, která není spuštěna až k zemi a tedy dovoluje průchod na zasněženou paseku. Skupina prošla značnou část podzemím a ještě nenarazila na nepřítele. Někdo se chvíli přehraboval v objeveném skladu nepotřebných věcí. Prohledávali dna vypáčených truhel zda lupiči nepřehlédli nějaký ten zlatý, ale, jak známo zlato je cenný a vyhledávaný kov, a tak lupiči nemohli přehlédnout nic cenného. Rolld si se zájmem prohlížel zdobené a jistě drahé sedlo, ale po chvíli jej znechuceně odhodil zpět na hromadu kůží, lan a hadrů, protože sedlo vypadalo sice vkusně, ale jevílo se velice nepohodlné. Z této činnosti byly vyrušeni dvěma psi, kteří nejsou žádnou překážkou pro Nestora a už vůbec ne pro Páina a nemohou se rovnat se psi, jakými je Llandaffova Nóríane, Nestorův Corey a Rolldova Jůlien. Tito psi, vlastně ještě dvouroční štěňata, pocházejí z vrhu feny Kell, která kdysi patřila dnes již zesnulému chodci Yorgovi z Erinu.

Boj skončil, skupina se zformovala a začala pátrat po majitelích ubohých voříšků. Ti byli sice vzhůru, ale v nočních košilích toho moc nezmohli. Dva okamžitě padli mrtvi k zemi, další se skácel po mocném kouzlu Bindman, vyslaném Erklím. Posledního, nejděle se bránícího utloukli Rolld s Páinem plochými stranami mečů.

Příbytek dvou barbarů a dvou lidí byl v mžiku prohledán. Až na košík se dvěma týdenními štěňaty nenašli nalezeno nic. V touze mít vlastního psa, chodit s ním na lov a na výpravy si jedno štěně vzal Grim a strčil jej na vrch věci v batohu. Ale Grimův sen se nevyplnil. Štěně po dvou dnech zemřelo, snad z nedostatku vzduchu nebo pohybu, nebo proto, že bylo příliš malé, aby mohlo žrát stravu jako ostatní psi.

"Když máme zajatce, tak se aspoň dovíme co potřebujeme." "Co když nebude chtít mluvit ?" ozval se starostlivý hlas. "Tak mě na něj pustíte," vykřikl Nestor s krvelačným úsměvem. "Na moři sem se dobře naučil jak z lidí dostávat informace." "Hele hele, už se probírá, dobře,že sme ho svázali." upozornil klečící Páin a postavil se, aby se taky jednou nad někým tyčil on, když i druhý nejmenší, Llandaff, převyšoval Páina o dobrých pětadvacet coulů.

"No, jakpak se menuješ?" započal výslech Nestor nejobyčejší otázkou se sladkým úsměvem. "Já,já se jmenuju.. Já jsem Grogar" vykotal zajatec se strachy rozšířenýma očima. "A kde máte korunovační klenoty, co jste předevčirem ukradli?" pokračoval Llandaff. "Já,já nevím.Já to opravdu nevím." Nestor se usmál, pomalým pohybem vyndal dýku a klekl si ke Grogarovi v domnění, že družině přídou vhod jeho dlouholeté zkušenosti. "Povím,povím," začal ječet hraničář a snažil se dostat z Nestorova dosahu, "má je Gled. Všechno zlato je u Gleda." "A kolik?" vyplivl otázku Páin. "Devět tisíc ve zlatě" okamžitě odpověděl Grogar. Páin povytáhl huňaté obočí. Nestor znechuceně zasunul dýku do pochvy, sedl si na postel, kroutit hlavou. "Dneska už nejsou žádní tvrdí chlapi, třeba jako já" zabručel nespokojeně, snad proto, že nepředvedl nic ze svého umění.

"A kdo je to ten Gled?" otázal se Rolld. "To je náš vůdce." "Dobrá, a kdo je tu dál?" pokračoval Rolld. "Nejdřív je tu Gled Krvavá ruka, pak Rulen jeho pravá ruka a pak ten

mrňous, Axim Zelený," vyhrkl ochotně svázaný hraničář a barva nezralého ovoce se pomalu dala na ústup z pihovaté tváře. Pak se usmál a začal vykládat, "Velectění pánové, že vy jste od Glenala. To je můj přítel, já sem si ho oblíbil." "Ne nejsme od Glenala a co je to zač, ten Glenal?" prohodil Llandaff, který doposud setrval v přemýšlivém mlčení. "No to je.. No von.. Já nevím, ale je skvělejš střelec. Ale Gled ho nemá rád, von si myslí, že má něco s Penelin." "Sakra, kdo je zase tohle?" zaklel trpaslík, který si už nestačil udržet přehled. "To je Gledova holka, ale nikdo se jí nesmí ani dotknout." "A je z lidského rodu?" vykřikl náhlým zájmem Grim. "Hehe, " zasmál se Nestor, který snad už překonal osobní tragédii, "ty nám začínáš nějak brzo, no né?" "Ticho!" okřikl všechny Llandaff, "Tak ještě jednou.Je tu Glenal.Pak je tu ten Axim, dále ta pravá ruka.. No, jak si to říkal?" Llandaff přestal dotyčné osoby vypočítávat a obrátil se na ležící postavu. "Ne pravá, ale Krvavá ruka, tedy Gled. Ale to už jsem říkal" Llandaff sprážil drzého zajatce pohledem a ten se rychle stočil do klubička. Llandaff nevzrušeně pokračoval: "Dobře Gled a ta jeho pravá ruka, ta se jmenuje jak!" "Vy myslíte Rulena, bojovníka" odvětil okamžitě Grogar a snažil se napravit svoji předchozí chybu uctivým tónem. Llandaff pokýval hlavou a pokračoval: "Axim,ten preek jak říkáš, co je zač?" "To je hobit, málo kdo ho má rád, von je takovej, takovej divnej" "Ještě jednou ke Glenalalovi, co je zač a odkud se tu vzal?" "No, přišel asi před třemi týdny a přidal se k nám a spolu s bandou, která přijela před měsícem z jihu, nám pomohl přepadnout ohlášenou zásilku zboží.Ale střílí opravdu skvěle."

Llandaff si do kouta odtáhl Rollda, k nim se přidal Páin s Erklím. Nestor vstal z postele, odplivl si do kouta a přidal se k družinové poradě. Grim si přestal hrát se štěnětem a naslouchal radícím se mužům.

"Ten Glenal, to je chodec, to je jasný.Ale co tu dělá?" pronesl Rolld šeptem, aby ho neslyšel svázaný Grogar. "Kdo ví, co je to zač? Třeba mezi loupežníky ani nepatří." zapřemýšlel Nestor a podíval se na zajatce, který se snažil zachytit rozhovor, vědom si toho, že se jedná o jeho příštím osudu. "Dobře a co teď a co s ním" pronesl Páin a kývl hlavou směrem k dotyčné osobě. "Necháme se sním zavést k tomu Glenalovi. Pak bych ho

pustil." rozhodl Llandaff.

"Hele, my tě pustíme," otočil se na zajatce Rolld. Ten si viditelně oddechl a uvolnil se, ale po dalším slově znervózněl. "Ale.. Chceme abys nás zavedl za Glenalem. Pak budeš volný." "Ano, jistě, samozřejmě, udělám to, jen my neublížíte." vychrlil šťastný hraničář a viditelně se mu ulevilo, když jej, byť jen částečně, rozvázali.

Grogar je vedl přes místnost plnou příkrývek a upravených postelí. Na otázku proč tu nikdo nespí, odpověděl: "Tady spala ta druhá skupina, co přijela z jihu. Jenže voni všichni chcipli při útoku na vůz. I s vůdcem." Podivně se zašklebil, ale ve vysvětlování nepokračoval. Na konci klikaté chodby vyhloubené dnes již vyschlým pramenem, Grogar zabočil vlevo a ukázal na dveře: "Tak tady bydlí, ale už bude asi spát. Splnil sem co jsem slíbil, prosím vás, puste mně, já vám slibuju, že nikoho nebudu varovat, jen si vezmu své věci a už mě nikdy neuvidíte." "Dobře. Běž, ale jestli tě ještě někdy uvidím stáhnou z tebe kůži." zasyčel Nestor, když uvolnil provaz poutající zajatcova zápěstí. Ten na nic nečekal a prchnul chodbou zpět okud přišli.

Všichni se připravili vtrhnout do místnosti, když se dveře pootevřeli. Neznámí hlas pronesl: "Pánové pojďte dál, už jsem na vás čekal." Rolld, který stál nejbližše dveřím se otočil s tázavým výrazem k vůdci. Llandaff pokrčil rameny a hlavou kývnul ke dveřím. Po chvíli přeshlapování Nurnská družina vstoupila do malé místnůstky. Uvnitř byly čtyři postele, tři obsazeny malými těli hobitů nebo kudůků. Neznámí k nim stál zády. První, čeho si v šeru všiml, byl dlouhý chodecký meč pověšený na zádech. Jeden po druhém ostýchavě vlezli dovnitř, chvíli postávali v šeru, pak se místnost pořádně osvětlila další lucernou položenou na stole. Neznámí se konečně otočil a ostatní si jej mohli pořádně prohlédnout. Zašpičatělé uši jasně prozrazovali chodcův původ. Glenal byl elf, sice kudrnatý a hnědovlasí, ale elf. Měřil alespoň jeden sáh a osmdesát coulů. Když si sedal na svou postel, jeho drátěné brnění tichounce zacinkalo.

"Kde je Zaren." pozeptal se upírající zelené oči na Rollda. "Zdržel se, přide později." chopil se slova Llandaff. "Aha." pronesl a natáhl si nohy ve vysokých kožených botách na pelest

postele. Mohutný pes spící pod stolem jen zvedl hlavu, zív, protáhl se a znovu spokojeně usnul.

"Sedněte si." Dobrodruzi se nerozhodně rozhlédli po místnosti. Kromě čtyř postelí, které byly obsazeny, si nebylo kam sednout a usednout na zem se nikomu nechtělo. Malý stůl byl příliš malý a sedět na spících hobitech není nejlepší. "Tak si sedněte, ty tři mrtvolky klidně hodte támhle do rohu." pronesl elf a směr naznačil zdobenou dýkou, kterou vzal kdoví odkud. První se probral Nestor a shodil malé tělo na zem. Když se všichni usadili, elf si přestal dýkou čistit nehty, zastrčil ji za opasek a prohodil: "A máte alespoň překlady." "Ne, nemáme, ty má Zaren." odpověděl po chvíli trapného ticha Llandaff. "Tak na něj počkáme. Nedá se nic dělat. Snad bychom se mohli představit. Já jsem Glenal Zelenooký z Ruanadoru a jaké je tvoje jméno bratře?" nasměroval svoji otázku na Rollda. Rolld udivený tímto oslovením, chvíli mlčel a pak se představil jako Halk z Erinu. "Dyk se jmenuješ Rolld né." prohodil Páin. Llandaff obrátil oči v sloup a zavrtěl hlavou. "To je dlouhá historie. Tady můj přítel se jmenuje Halk, mé jméno jest Erkli Pliskon." pokusil se zachránit situaci kouzelník. "Tu historii mi povíte později a těší mě, že tě poznávám, Erkli." Po vzájemném představování se Glenal otázel: "A za jak dlouho má Zaren přijít? " První se ujal slova Nestor: "No to nevíme." "A kolik sebou přivede lidí?" "No myslím, že, že s ním sou tři lidi, ne dva nebo tři.." začal se potit Nestor a vysílal prosebné pohledy na všechny strany, "ne, jsou s ním dva lidi určitě." Válečník ukončil svoji odpověď a zhluboka si vydechl. "No, to nás bude dohromady devět. Gleda zabijem určitě, ale jestli stačíme na strážce hrobky, to nevím."

"Jaká hrobka, Zaren nám nic neřekl" zpozorněl Llandaff. "On vám vážně nic neřekl? Nevadí, času máme dost, já vám ten příběh povím. Já spolu se Zarenem a čarodějem Oltesem jsme jednou vybrali svatyni Rudých kněží a s několika cennými šperky jsme sebrali nějakou knihu. Jmenovala se Kniha Rugenu. Oltes se jí pokoušel překládat a já pátral po jménu Rugen. Podařilo se mi zjistit, že hrad Rugen byl kdysi sídlem Rudých kněží. Zjistil jsem, že byl vypleněn a pobořen asi před sto lety při nájezdech z východu. To všechno bylo napsáno v Kronice gwendarronské. Z ní jsem také vyčetl, kde hrad leží. Když jsem se

vrátil, Oltes byl mrtev," při těchto slovech přelétl přes Glenalalovu tvář stín chmuru. Malý moment se odmlčel, pak jeho tvář ovládl stálý cynický úsměv a on pokračoval, "Nenašel jsem žádnou stopu, která by určovala vraha, ale vzhledem k tomu, že zmizela i kronika soudím, že nás nějakým způsobem vypátrali Rudí kněží a přišli si pro svůj majetek. Z toho co Oltes stačil přeložit jsem vyrozuměl, že vchod do hrobky je za tajnými dveřmi, které jsem po dvaceti dnech, strávených hraním si na lupiče, našel. Zaren se vypravil pro několik lidí, aby jsme mohli skoncovat s tím prokletým Gledem a tou jeho othranou bandou." Glenal najednou zvýšil hlas a sevřel pěsti. "Mé vyprávění je u konce, ale chtěl bych vás o něco požádat. Až půjdeme na Gleda a jeho nohsledy, dejte prosím pozor na Penelin, dívku do které jsem se zamiloval." Glenalova tvář byla plná obav. Všichni mu přislíbili svoji pomoc.

"Glenale," pronesl Rolld dívaje se na své boty, "já se opravdu jmenuji Rolld. Předtím jsem nevěděl jaký jsi, teď to vím." Rolld dořekl a podíval se zamyšlenému chodci zpřímá do tváře. Ten se smutně pousmál a pravil: "Nevadí, mě je to vcelku jedno, ale jsem rád, že jsi ke mně upřímný." Nastalo ticho, nejdříve jej porušil Páin: "A kde ten tajnej vchod leží?" "Ukážu vám ho, až přide Zaren." "A co bylo v těch překladech, co po chudáku Oltesovi zbyly?" optal se Erkli. "Poznámky, básně, všechno značně nejasné, ostatně uvidíte je, až je dáme se Zarenem dohromady, on jich má většinu."

Olaj v lampě vyhořel. Do té doby se nestalo vůbec nic. Zaren se zatím neobjevil a slabší povahy se začli potit. Místnost tonula v tichu, sem tam se někdo optal na nepodstatnou drobnost. Každý se zaobíral vlastními myšlenkami a Glenal začal projevodovat známky netrpělivosti. Po té co doplnil v lucerně olej a znovu ji zapálil, obrátil se k Páinovi: "Nevíš kdy má Zaren přijít? " "Nevím." usmál se nervózně trpaslík a hleděl k zemi. "Zaren říkal, že musí ještě něco zařídit a nás poslal napřed." snažil se Páinovi pomoci Nestor.

Najednou se ozvalo bušení na dveře. Glenal se usmál a zabručel: "My o draku a drak za..." Nedopověděl, protože si všiml chování svého psa. Ten po prvním zaklepání vstal, postavil se přede dveře a začal zlostně vrčct. Glenal vytáhl

meč a postavil se ke dveřím. Ted' poprvé si Rolld mohl prohlédnout elfův meč v plné nádheře.

Umně tepané stříbrné rukojeti se zasazeným modrým kamenem velikosti gwendarronského zlatáku si už všiml. Zato čepel se leskla ve světle lucerny jak hladina jezera při západu slunce. Nejenom jílec meče byl umně zdobený. Celou délku čepele zaujímal vyleptaný plamen. V místě, kde je čepel nejširší, se zlatem skvěly elfí runy. Mezi písmem sličného lidu se proplétal černý had se zlatou korunou.

"Kdo je?" otázal se elf s mečem připraveným k ráně. "Já" ozval se hrubý hlas z druhé strany dveří. "Kdo já?" "No já, Lynhaard" "Neznám" zašeptal elf a ostatní také vytáhli své zbraně. Glenal zprudka otevřel dveře. V nich stál vyzábý kroll v koženém oblečení s kyjem přes rameno a rezivým mečem v rukách. "Co vy dělat na mém území?" začal hulákat. Glenal krolla vtáhl dovnitř a zabouchl za ním dveře. "Co tu dělat, tohle být taky moje a já všemu tu velet." "To je ten vůdce lupičů?" otázal se Páin pohrdavě a s mečem v ruce postoupil o krok dopředu. "Blbost, tohohle jsem v životě neviděl. Ten vylez z kdoví jaký jeskyně." "Jak to víš? Já vylézt z jeskyně, abych lovil jídlo pro smečku. Lynhaard přijít po čuchu, tady být jídlo, dát mi jídlo. Hned, Lynhaard mít hlad." Všichni se začli usmívat, Nestor se zdvihl z postele a stoupl si před krolla. "Ty, krolle, chtěl bys k jídlu hobita?" otázal se s liščím úsměvem. "Co být hobita?" Kroll vyvalil oči a mlsně se olízl. Nestor ukázal na hromadu v koutě a pozoroval, jak hladovec zareaguje. "Lynhaarda neoblbnout. To nebýt hobita, to být malej člověk. Lynhaard nebýt pitomej."

"To je hobit a u nás na severu se normálně jedí." trval na svém seveřan. "Co to být hobit?" ozval se znovu hladovec a zašilhal pod stůl, kde u hlavy Glenalova psa ležela prázdná miska s ohryzanými kostmi. "Neblbněte mu hlavu a radši přemějšlejte, co s nim."

Rolld postoupil kupředu, upřel na krolla svůj pohled, jazykem si olízl rty a začal vyjednávat: "Hele Lynhaarde, ty bys chtěl jídlo, vid'. No a kdyby jsi šel s náma a pomohls nám zlikvidovat pár lidí, tak bys dostal sto zlatejch." pronášel starosta Liscannor pomalu, aby to malému krollimu mozečku došlo. "A co být to, to.. sto zlatejch." Rolld se zmateně poíval po ostatních a

pokračoval: "Zlatý jsou peníze a za ně si nakoupíš jídlo, šaty, zbraně a tak." "Dobře, mýt hlad a ty vaše sto zlatejch chtít. A ty lidi, co znamenat zlikvidovat?" zeptal se opatrně jakoby tušil význam onoho slova. "To je zabít" stručně pronesl Páin a sednul si na postel. Kroll pokýval ušatou hlavou a pokračoval. "A ty co chtít vy zabít, být malý nebo velký?" "Velký" "Velký nebýt, malý jo. Velký přítel, malý nepřítel, ty já nemám rád." Páin něco nevrle zabručel, změřil si krolla ostrým pohledem a palcem ozkoušel ostří svého meče. "A to jako proč?"

Kroll začal vyprávět příběh, který by se vešel na kousek pergamenu, ale Lynhaard vyprávěl celou hodinu. Krabatil čelo, hledaje správná slova. Když skončil ulechčeně si oddechl, celý zpocený usedl na zem a vítězoslavně pokukoval po numských, pyšný na svůj hodinový výtvar. Krollovo vyprávění nebylo zcela jasné, ale po několika jednoduchých otázkách a jednoslabičných odpovědích se druzi dozvěděli, že Lynhaard je vůdcem jakéhosi kmene, i když název smečka, jak sám říká, by byl příhodnější. Onen kmen sídlí v Rugornských skalách, kde neustále bojuje proti skřetům a orkům, a právě odtud pramení nenávisť proti rasám malého vzrůstu. K překvapení ostatních, z krolla vypadlo, že zesnulý Jacob byl synovcem Lynhaarda, tedy Lynhaard byl bratrem Urgolina, Jacobova otce.

Lynhaard byl přijat do družiny a všichni vyrazili vypořádat se s vůdci a jejich strážci, kteří by měli být posledními lupiči ve zdech Rugenu.

Glenal zatlačil na skálu a ta se pohnula. Skrze tajný otvor prošli do větší jeskyně zaplněné nahromaděnými příkrývkami a náhradním šatstvem. Po otevření dalších dveří se na potichu jdoucí skupinu vyvalil zápach spáleného masa. "Fuj, to je smrad," odplivl si Erkli, "za to můžeš ty Nestore, to je to tvoje házení lahvi do komína." "Hhhhhmm, to být vůůně." pronesl kroll a nasál šedivý kouř. Lynhaard tažen hladem vstoupil do jídelny s dubovým stolem a dvěma řadami lavic jako první. Obešel převrácenou židli a začal šťastně obskakovat očazený krb. Z rožně v krbu sundal kus zuhelnatělého masa, který mohl být stejně dobře vzrostlým teletem jako malou veverkou. Ze

zuhelnatělého špaluku nešlo poznat, co měli loupežníci k večeri, klidně to mohli být něčí ponožky. Ostatní vstoupili s nechutí a ucpanými nosy dovnitř.

"Tak tady bábe vchod do Gledových kobnat." řekl Glenal držíce si špičku nosu. "A koho tam bábe očekávat." zajímal se Llandaff. "Doo, já vib o čtyřech strážcích, Gledovi, Rulenovi, Aximovi a Pedelin, teda Penelin." opravil se Glenal, když si pustil nos. "Bovná by bel jít někdo na průzkub." ozval se Erkli s červenýma očima. Všichni se shlukli a dohadovali se přímo před otočným balvanem, kryjícím velitelské místnosti. Lynhaard mezitím dojel a s černou pusou se zapojil do rozhovoru. Netvářil se nikterak šťastně, přecijenom uznené uhlí není k večeri nejvhodnější. Glenal zrovna vysvětloval, že neví jak to za dveřmi vypadá. "Já bych tam vletěl a všechno rozsekal." pronesl kroll a oťel si saze do kožené čepice. Začli se snášet další názory, jak nejlépe proniknout dovnitř a každý se snažil prosadit ten svůj. Dlouho se nemohli rozhodnout, až vše vyřešil jakýsi barbar v noční košili s pochodní v ruce, který vylezl spoza otočných dveří.

"Glenale co tu děš..." nadořekl. Do těla se mu zakously zbraně a lhně plátno se zabarvilo krví. Náhle se všichni vrhli do neznámých chodeb. Pobití zbývajících strážců bylo dílem okamžiku, zvláště když jeden spal i přes plechový rámus numských válečníků. Během chvíle místnost prohledali a vyrazili chodbou dál.

Dveře se rozrazili a v nich stojí Liscannorští včele s Páinem a Lynhaardem. Proti nim se ze stínu vyloupili dvě postavy. Malý a velký, jak by řekl Lynhaard. Mohutný barbar v brnění a s obouručným mečem se zabručením vykročil ke dveřím. Páin s Rolldem mu vyběhli vstříc.

"Ten malej být můj!" vykřikl kroll a vyrazil vpřed, snažíc se zasáhnout hobita v zeleném. Jaký byl jeho udiv, když prolétl místem na němž mužik před chvílí stál. Svůj let ukončil tvrdým nárazem do protějších dveří. Barbar se zlatými nátepníky se po strašlivě ráně s řevem vrhl na Rollda a Páina. Pak jej trpaslík přibodl ke zdi a šílený řev utichl. Glenal několika rychlými seky a Lynhaard pádnou ranou rychle dobili hobita Axima.

Za vítězně se tvářícím krollem se

otevřeli dveře. Stál v nich mohutný vousatý muž snědé tváře v plátovém brnění a s mečem v ruce.

Byl to Gled. Lynhaard se nestačil ani otočit a s krvavým křížem vyrytým do zad se sesul k zemi. Když jej Glenal spatřil, otočil se a hrozivě se usmál. Meč sykl vzduchem jak podrážděná kobra. Gled se rozehnal, ale netrefil. Elf se rychle sehnul a dvakrát bodl. Světlem se mihl runami popsaný meč a prorazil lupičův kryt. Vytryskla krev. Pak se připojil Nestor a Rolld. Vůdce lupičů se zapotácel, ztratil rovnováhu, zakopl a hlavou vrazil do rámu dveří. Nestor na nic nečekal a vrazil Theranil Gledovi do břicha. Glenal mu uťal hlavu. Oťel meč, zasunul jej do pochvy a nervózně se usmál. Pak vkročil do Gledových komnat a zavřel za sebou dveře.

Družina začala prohledávat chladnoucí těla, jen Nestor se šel podívat za Glenalem. Nakoukl za dveře a spatřil, kterak utěšuje ženu opálené tváře a havraních vlasů. Tiše zavřel a vrátil se právě včas, aby zahlédl, jak Páin sklátil Axima k zemi. Při prohledávání mrtvol Axim náhle vyskočil a snažil se utéct, ale jaksi se mu to nepovedlo. Když byly všechny mrtvolky a truhla se třemi tisíci zlatými prohledána, probral se z mrákot i kroll a Rolld mu začal sešívát rány na zádech.

Po dobré hodině vyšel ze dveří elf spolu s Penelin. Ted' si i ostatní mohli všimnout, že má stejné, zelené, oči jak Glenal. Měla na sobě splývavá šaty podšité králičí kůží přepásané opaskem se zavěšenou zdobenou dýkou. Zarudlé oči napovídali, že plakala. Glenal si odkašlal a tichým hlasem začal promlouvat: "Děkuji vám přátelé, opravdu moc. Jsem rád že jste mi pomohli získat svoji lásku." při těchto slovech se elf usmál na Penelin a přitiskl ji k sobě ještě pevněji, "za tu hodinu jsem hodně přemýšlel. Poklady z té hrobky mi za to nestojí, nemohu riskovat, že někde zůstanu. Nechci, aby o mě měla Penelin strach. A proto vám ráno dám překlady a ukážu vám ty tajný dveře. Ted' si pojďte pro odměnu. Vedle je jedna truhla."

Vedlejší místnost byla zařízena jako ložnice. Postele přikrytá medvědí kůží, v jednom rohu dřevěná truhla na šaty a u dveří bytelná truhla se znakem Mondragonu, znázorňujícího stříbrného draka na modrém poli, jak chrlí rudý oheň.

Světlo se odráželo na hromadě zlata, ale

po klenotech ani památky. Ty byly nalezeny v komůrce za tajnými dveřmi uložené ve vypolstrovaných zdobených truhlíčkách. Žezlo s diamanty, koruna se safíry a zlatý řetěz s rubínem.

"Tak si Glenale vyber svoji část kořisti." prohodil Rolld a jasným gestem ukázal na klenoty blyštící se zlatou krásou. Glenal s rozmyslem šáhl po tom nejcenějším, po koruně. Chvilí si ji prohlížel a pak ji uložil do vaku. "No, uvidíme se ráno. Ukážu vám ten vchod. Dobrou noc a díky." Nurnší se sebrali a uložili se ke spánku ve velké místnosti, která už vyvětrala od šíleného puchu Lynhaardovi očouzené večere a Glenal zůstal s Penelin ve velké posteli s medvědí kůží.

Když měsíc protřhl šedivé mraky a rozsel své stříbřité světlo po kraji, Nurnská družina spala spánkem spravedlivým a zaslouženým. Vždyť dnes nikoho neokradli a zrádně nezavraždili. Vždyť se byli za ušlechtilí ideál, za lásku, která vzklíčila v srdcích dvou mladých bytostí. Že by Rvizova láska a obětavost zanechala v duších dobrodruhů svůj světlý odkaz? Snad. Možná že se mýlím, možná, že někteří sledovali jen svůj prospěch a nechťeli riskovat svoje životy v boji se zamilovaným chodcem. Ne, mýlím se. Této noci vykonala Nurnská družina dobrý skutek a neřídili se jen po zlatu. Vždyť proti Rolldovým slovům '...vyber si svoji část kořisti...' nikdo nic nenamítl, ani když v ze sametem vyložené truhlíčky zmizela koruna v hodnotě osmi tisíc. Nikdo si nenacpával kapsy zlaťáky, kterých bylo všude dost. Možná, že láska, ta všemocná čarodějka, jak říkají bardí a trubadúři, obměkčila srdce sveřepých dobrodruhů z údolí liščích nor. Některým snad přišlo na mysl, že se jednoho dne i oni mohou takto zoufale zamilovat a mohli by potřebovat pomoc svých přátel. Jako se to stalo trpaslíku Páinovi minulou zimu, který si víceméně poradil sám. Možná, že stejně miluje Rolld svoji Grétu a Sarim Rion. Třeba se jednou zamiluje i slánými větry ošlehaný Nestor, až přestane navštěvovat Červenou sedmu v Nurnu, kde tráví každý volný večer, pokud neleží na mol opilí pod stolem v hostinci U hrocha nebo někde jinde. Snad i chlupatý Lynhaard dokáže být něžný, i když, řekl bych, svoji lásku projevuje pádnou ranou kyjem do hlavy, ale třeba taky ne. Kdo ví?

* * *

"Vstávat, jdem za Glenalem." probudil

svým zvukným hlasem všechny Rolld. "Já bych řek, že bude ještě spát a tak bych ho nebudil." vypravil ze sebe Grim mezi zíváním, otočil se na druhý bok a usnul. "Všichni na palubu, dva muži do koše napnout hlavní plachtu, zvednout kotvu, odrazit od břehu. Vyplováme směr hrobka!" definitivně probudil spáče Nestor a na všechny cenil svoje zuby. "Nojo, už vstávám" zabručel Páin a zastrčil si vousy za zdobený opasek. Ostatní také vstali, oprášili své oblečení a začli se trousit ke Glenalovi. Nestor zaklepal a vstoupil i s ostatními. Postel byla prázdná, stejně tak i pokladnice. Jediné co se změnilo byly další dveře tvořené skálou zaklíněné truhlou. Za dveřmi se do šera táhla nová a zaprášená chodba.

"Já to věděl, že ho tu ráno nenajdem. Hele tady sou nějaký listiny." vykřikl Rolld a uchopil dva listy pergamenu položené na truhle. Pochvilí prohlásil: "Tohle jsou ty překlady a ten druhý je dopis od Glenala." "Tak to přečti, nejdřív ten dopis." Rolld začal číst:

"Přátelé!

Chtěl bych vám ještě jednou poděkovat za pomoc kterou jste mi poskytli. Víím, že nejste od Zarena, ale to nic nemění na skutečnosti, že vám dávám Oltesovi překlady a poznámky a přeji vám mnoho štěstí. Můžete počkat na Zarena a dát obojí překlady dohromady nebo zkusit štěstí sami. Já odjíždím s Penelin do jejího domova, ale někdy přijedu za vámi do Liscannoru. Mnoho štěstí.

Glenal."

"Ten druhý přečtu já," uchopil druhý list Grim a začal předčítat,

"Čtyři ze sedmi ve tmě leží,
tam budou se ti hledat stěží.
Pravou značkou dej se vést.
falešnou se nenech splést.

Ve druhé místnosti jinak chod',
vyber cestu, co je ti vhod.

A tady je připsáno, že to bylo na straně čtyřicet osm." Na zbytku pergamenu stály tyto verše:

V severu smrti východ čeká.
Na východ slepá cesta leží.

Na západě nebezpečí už neleká.

Z jihu přideš téměř svěží.

Na jihu v severu dvířka hledej,

tam jeden ze tří najdeš snáz.

Od hledání cesty odradit se nedej,
než smrt hladem zláme ti vaz. str.217 a 218

Co se zlatem které září,
když v tlumoku ti jídlo schází? str. 3

Co se zlatem které září,
když v tlumoku ti jídlo schází?

Teď na tebe hledí oči prázdné,
ve tvém smrti utěšení žádné.

Prázdná hrobka-černá díra,
z ní na tebe smrtka zírá. str.366

To bylo vše co na první straně listu stálo. Na druhé straně pergamenubly napsány zmatené poznámky plné škrťanců a oprav. Poznámky sepsal učený muž, což prozrazovalo drobné a úhledné písmo. Stejně tak byly vyvedené překlady veršů z kroniky hradu Rugenu. Opisují je tak, jak se dochovali.

Pevnost Rudých kněží-Rugen -uctívači
Hardena

-založen 732 a stavěn 13 let

-926 vypleněn

-pohřbili své představené a zemřeli nebo
uprchli s kronikou

-tři hrobky a ?jedna? dvojítá?

-rozbitý velký sál ?zatopený? -šifra

-vchod tajný uprostřed?

Studnice Moudrosti -pokleknout

-brát a dávat

-za velkým sálem

-14 dveří

Chodba u jezera «» velký sál » knihovna

Nikdo nic nevyrozuměl, ale všichni rozhodli přijít básním na kloub, až se dostanou do míst, pro které byly verše určeny. Nurnská družina vkročila do tajné chodby, přeskakující truhlu naplněnou šesti tisíci ve zlatě.

Po několika sázích a překročených mrtvolkách netopýřů a krys, ozbrojená skupina vtrhla do místnosti po stranách vyzdobenou těžkými

rudými závěsy, značně potřhaným a zašlými, s kamenným stolcem a oživlou sochou z téhož materiálu. Do boje s podivným tvorem se zapojila hrstka kostlivců, která se vyrojila zpoza závěšů. Do této osmihrané místnosti vedou troje dveře a naproti těm prostředním kdosi našel tajné dveře odkrývající sáh chodby přehrazené masivní bronzovou branou. Klíč, také bronzový, ležel uvnitř stolce. Do podobné místnosti se druzi dostali ještě dvakrát. Vždy se nejdříve podívali za závěs, zda na ně nikdo nečká. Ale bylo tomu vždy jinak.

V první na ně čekala socha křemenná a zombie za iluzorní zdí, kam vtáhli Páina, který je spolu s Grimem roztrousil po místnosti. "Já jsem teď zachránil Páinovi život, zabil sem všechny ty černý pokrouceniny co tu leží na podlaze." vychloubal se Grim, když družina procházela další bronzovou branou. Páin už otevřel ústa a chtěl říci, že sice Grim bojoval statečně, ale že zabil jenom jednu a ne čtyři, a že by se neměl příliš vytahovat, ale nestačil nic říct. Grim na něj mrknul a zašeptal: "Že to na mě nepovíš, strýčku, že ne?" A Páin se jen usmál, mávl rukou a pobaveně mlčel.

Ve druhé takovéto místnosti byl jen bronzový klíč od další brány. Ale jen co bránu otevřeli, usídlila se Lynhaardovi mezi vyvalenými očima kamenná pěst patřící soše čekající za branou spolu s několika ghúly.

Jen co byli nepřátelé barvy šedozelené pobiti a zranění se probrali z mrákot způsobené ohavnými pařáty ghúlů, vyrazili Liscannorstí nyní již prázdnými chodbami dál. Po prohledání několika místností se ocitli na terase, z které přehlíželi mramorové schodiště pokryté klečícími těly v rudých pláštích. Hlavy vyschlých mumii se obraceli ke dveřím se závorou osázenou sedmi zámky, které se skvěly ve vysoko nad těly dávno mrtvých kněží.

"Čtyři ze sedmi ve tmě leží..." zarecitoval Llandaff, "je to snadný, stačí najít těch sedm klíčů." Nestor si ještě s radostí skočil z galerie na jedno tělo, která se rozpadlo v prach a rychle doběhl družinu nořící se do tmavé místnosti podivného tvaru. "Jejky," ujelo Grimovi, když odkrokoval místnost se čtyřmi sloupy a tvar zakreslil do mapy, "vždyť to má tvar lebky." "A co, dem dál né." ozval se Nestor. "A

kam ty chytřej?" "Třeba tudy," ozval se Llandaff od míst, kam směřoval kořen nosu pomyslné lebky, "rače dál, další tajný vchod."

Ani ten nejmenší hobit by neudělal deset kroků od tajných dveří k osmihrané místnosti, kam družina vstoupila. Byla to stejná místnost, jako všechny předchozí. Po stranách visely rudé závěsy a vytvářely tak čtyřhrannou hrobku s kamenným stolcem uprostřed.

Zpoza stolce je pozoroval temný stín. Otevřel oči sálající ohnivou barvou a s vysunutými drápy se v absolutním tichu vrhl na družinu. Jediným zvukem boje bylo oddechování mužů a zuřivé výkřiky raněných. Když démon padl rozplynul se do okolního šera.

Když nejsilnější mužové nadzvedli těžké víko stolce, mezerou začalo cosi unikat. Plynulo to jak černé víno z proraženého sudu. V zápětí se černé nic zformovalo a z temného uzlu povstal další démon s ohnivým pohledem.

Páin zavyl, odhodil víko a vytrhl meč z pochvy. Rolld, aby pro družinu získal tolik cenný čas, poštal svoji Jülien proti černé příšeře. Ta se krátce ohnala ohnivými pařáty a věrná fena přelétla místnost a v protějším rohu v tratolišti krve dodělala. To už kolem stáli muži s tasenými meči. Černé tělo se chvělo pod zásahy kouzelných čepelí, které jej bezhlučně protínaly. Démon se zachvěl a nenávratně zmizel v okolní tmě. Jen zuřivé oddechování a mrtvá fena napovídali, že zde došlo k boji.

"Tak.. a přišel sem o fenu," povzdechl si Rolld, "ale, sakra, byl to dobrej pes." "A pohřbiš jí, strýčku?" "To výš že jo," prohodil Rolld a rozhlédl se po místnosti, "třeba sem do tý kamenný truhly, stejně v ní nic nejní." Chodec uchopil zmrzačené tělo a vložil je na dno stolce a za pomoci ostatních položil těžké víko zpět. Pak Nurnská družina opustila místnost tajnými dveřmi, které byly vždy na stejném místě, naproti prostřednímu vchodu v místnosti s rudými závěsy.

Další místnost je skutečnou hrobkou. V každém rohu, v rakvi bez víka, odpočívají čtyři těla válečníků se sepjatými rukama na meči, jenž spočíval na hrudi vyschlých mrtvol. Meče jsou mírně prorezlé, ale krásně zdobené stříbrem a drahými kameny. Naproti vchodu je hrobka oddělená od okolí černou mříží, která sice nedosahuje až ke stropu, ale každý ocelový prut je zakončen

umělecky vykováním hrotem oštěpu. Před mříží, a tedy volně přístupná je sáh dlouhá truhla bez zámku. Na ni se soustředí sedm lačných pohledů.

Předtím než Rolld otevřel okovanou truhlu, někdo strčil meče mrtvých bojovníků do bezedného pytle. Ale to není to nejcenější a nejzajímavější. V truhle mimo zašlých, ale stále použitelných šatů a vysokých kožených bot, se našel zdobený krátký meč i s pochvou a několik zlatých řetězů. To však Nurnským nestačilo. Za hlasitého funění a povzbuzování si nejsilnější z družiny vyhrnuli rukávy a začali ze zdi páčit ozdobnou mříž. Ta se, celá pokroucená a zohýbaná, vytrhla ze zdi. Nestor se zasmál, nadechl se a chtěl něco poznamenat v tom smyslu, že by tu mříž vytrhl sám, ale dech si musel šetřit pro boj.

V okamžiku, kdy se umělecká kovářská práce vytrhla ze zdi, ožili mrtvý válečníci. Těla stále ležela, jen se nad nimi vznášeli přízraky s planoucíma očima. Slabé pramínky šedých vlasů, které zbyly na průzračných lebkách, jim čechrál neviditelný vítr. V rukouch drželi ohnivé meče, planoucí chladným ohněm a vydávající oslnivý jas.

Za několik okamžiků se zešeřilo a místnost osvětloval jen normální svit Erklího lucerny. Po smrti přízraků se druzi vrátili k původnímu záměru, a to vyrabovat hrobku. A jak si usmyslili, tak udělali. Jenže otevírání víka doprovázel nepříjemný hukot. Jako když se v rugorských skalách utrhne skalní blok a řítí se dolů, do údolí. Na zdech se objevili trhlíny a podlaha se silně zatřásla.

"Někde blízko se něco zřítílo." "Jó, hodně blízko, podívejte." řekl někdo a ukazoval do vedlejší místnosti, která zmizela pod hromadou kamenů. "Klídek, nejdříve se podíváme co má ta balzamovaná mumie a pak nás odtud Llandaff dostane." řekl Rolld a otočil se k otevřené rakvi. Kromě zlaté koruny a přívěsku se žlutým kamenem a dalším s okřídleným hadem nenašli nic.

Pomocí Rolldovi magie a Llandaffových kouzel se všichni dostali do nezasypané části podzemí kde se uložili ke spánku.

Tak Nurnší tráví druhou noc na hradě Rugenu. Zatímco druzi spí, venku zuří poslední zimní vánice. V šeru lesa se prohání proudy mokrého sněhu a v přestávkách, kdy není slyšet kvílení větru, se vzduchem nese vlčí vytí. To na

vrcholu kopce sedí velký samec a dává dohromady svoji smečku k dnešnímu lovu. Vlci už cítí jaro, ale vědí, že ještě dlouho bude trvat období hladu, a proto jdou lovit. Už nemusí dlouhý čas hledat stopy. Minulou noc se v Údolí stínů objevila kořist. Je sice zdravá a silná, ale když je hlad padnou i silnější zvířata. Kořisti je hodně a tak se k soustu dostanou i slabší jedinci a na své si přijdou vrány a krkavci. Vždyť si teď nemusí bránit svoje žrádlo. Vždyť les je plný koní. Hlavně kolem ruiny starého hradu.

* * * *

Příští ráno Nestor nemusel nikoho budit hlasitým hulákáním a tak se všichni vydali ke dveřím se sedmi zámky s myšlenkou otevřít je stůj co stůj a zjistit co se skrývá za branou, před kterou klečí dvacet jedna mrtvých kněží, nepočítaje v to jednoho, kterého Nestor rozdupal. Vyrazit dvousáhovou bránu se nikdo nepokoušel a tak přichází ke slovu oheň. Zatímco Rolld s Páinem polili bránu, Nestor zapálil pochodeň a s paličským úsměvem přiložil louč ke dřevu. Olej okamžitě vzplál a okolní stěny ožily pobíhajícími stíny. Jas ohně se odrážel v Nestorových očích a ten vzpomínal, kterak za obzorem zmizela pyšná karavela, plapolající jasnou barvou ohně, ze které nejdříve vynesl pokladnici. Nestor vzpomínal a stíny mu zacláněly posmutnělou tvář. Už se asi nikdy nevrátí na moře a nebude potápět obchodní lodě. Ale zde mu také není špatně, nemá sice vlastní dům a tak bydlí u Erlantha, ale stejně jako na pirátské lodi, i v Liscannoru kraluje v kuchyni, ze které vycházejí opravdové pochoutky.

Z jeho vzpomínání ho vytrhnul náhlý pohyb po pravé ruce. Vlevo se taky něco pohnulo. Všude kolem se začaly zvedat vyschlé mumie ve vyrudlých kápích. Mladý Grim vyděšeně vyběhl nahoru na galerii, kde postával Llandaff s Erklím. Dole se začalo bojovat. Nestor uchopil nejbližší postavu a vhodil ji za sebe do ohně. Poté vytrhl Theranil a rozehnal se kolem sebe. Stejně tak činili ostatní. Ale v malém prostoru dlouhé meče nebyly moc platné. Zato pařáty koster trhali šaty dobrodruhů na kusy.

Velká část nemrtvých padla v oslnivém výbuchu Bílé střely, velice účinném k kouzlu, vrženém Llandaffem do bojujícího klubka. I když nepřítel bylo čtyřikrát více, nebylo jim to nic platné. S každým úderem meče odpadla jedna hlava bez

mozku a za chvíli na spodní terase stáli čtyři oddechující muži nad hromadou vybledlých rouch.

"Buf, to byl boj, ještě, že je po něm." vydechl Nestor a sesul se pomalu k zemi a ze zaprášené podlahy pokračoval, "Sem zvědavej jestli ty vrata prohořely." Neprohořely. Dřevo bylo trochu zuhelnatělé, ale tloušťka dveří se o mnoho nezmenšila. "A co to udělat takhle, " prohodil Llandaff a pomalu sestoupil po schodech. Stoupl si naproti stěně vedle dveří a mnul si zamyšleně bradu. Hodnou chvíli pozoroval oprýskanou zeď před sebou, pak rozpráhl ruce a něco zamumlal. Tam kde byla očouzená omítka, se objevil otvor tak velký, aby jím prošel i vzrostlý člověk.

"Rychle dovnitř, máme málo času a musíme to stihnou dovnitř a ven. Za chvíli to zmizí a já nechci nocovat vevnitř." Nikdo se na nic neptal a družina vběhla dovnitř v čele s Páinem a Lynhaardem. Ocitli se v další hrobce, tentokrát pro dva lidi. Uprostřed stála obrovská socha okřídleného hada Hardena s rozepjatými křídly a hrozivě vztyčenou hlavou. A tak mu ji Páin pro jistotu radši urazil. Dvě truhly s šatstvem bleskově prohledali a dali se do páčení mříží. Obě vytrhli, odhodili víka rakví a obrabli představené řádu o modré přívěsky a zlaté koruny. Nic nedbali toho, že se země chvěla a bylo slyšet zvuk padajících kamenů. Nám se nic nemůže stát. Vyrabovat hrobku je normální a když se někde něco sesype, tak nás z toho Llandaff s Erklím nějak dostanou.

Družina se vyhrnula z uměle vytvořeného otvoru, rozsadila se na schodech a pozorovala, jak otvor pomalu mizí. "Tak a co teď, všechno už jsme prošli, ale ještě tu něco je." ozval se jako první Grim, "Strýčku Llandaffe, můžeš přečíst ten list s poznámkami?" "Jo hned, jen co ho vytáhnu... Už ho mám. Píše se tady tři hrobky, to znamená, že zbývá ta dvojitá a Studnice Moudrosti za zatopeným velkým sálem." "A ještě knihovna a chodba k jezeru," pokračoval Rolld ve čtení, "Tak se dáme do hledání tajnejch dveří."

Po celých osm hodin se v podzemí ozývalo bušení do zdi, to jak se Lynhaard snažil být nápomocen s hledáním příští cesty. Po osmi hodinách se utahání dobrodruzi sešly v nejméně zaprášené a znečištěné místnosti, ze které vynesli

jednu nebo dvě zapáchající mrtvoly, dříve než se uložili ke spánku.

Stejně pokračovali i příští den. Večer se sešli utahání, zmožení a někteří velmi hladový. "Lynhaard mít hlad. Já muset dát něco k jídlu. Nebo umřít hladu." "Tak si dej toho netopejra cos ho včera zabil" řekl Nestor a znechuceně hodil své dva netopýry psovi. Rozžvýkal poslední tvrdý chleba a smutně se díval jak ostatní pojidají své železné zásoby s velkou chutí. Lynhaard se pustil do syrového netopýra a smutně vzpomínal na zuhelnatělou veverku, která se ve srovnání s houževnatým okřídlelcem jevila jako vrchol královské tabule u gwendarronského dvora. Toto, ale Lynhaard těžko mohl znát, když nikdy neviděl lžíci, vidličku a natož Nurn.

Další ráno bylo stejné. Zoufalé hledání pokračovalo několik hodin. Ale všem zvedl náladu Erkliho objev tajných dveří. Tak se Nurnská družina vydala s jednou lucernou, třemi láhvemi s olejem a jednou loučí do kamenné chodby, naplněné chladným a vlhkým vzduchem.

"Citit vodu." vykřikl Lynhaard a vrhl se do chodby. Proběhl místností, ve které stálo šest soch vousatých mužů s rohatými přilbami a válečnými kladivy. Lynhaard si vybral jedny dveře ze tří, seběhl schody a vnořil se do vody, která mu sahala pod kolena. Ostatní jej doběhli, když otevíral dveře do velkého sálu.

Obrovská místnost byla zatopená vodou, která neustále přitékala, chlěna rozevřenou hadí hlavou. Had mířil na torzo roztržštěné mramorové mísy a tak pramen padal z výše dvou sáhů na hladinu podivného podzemního jezera a plnil loubený sál zvukem jarního vodopádu. Lynhaard se ohromeně zastavil ve dveřích a pozoroval klenutý strop, opadanou omítku se zbytky maleb a dvě rozbité mramorové kašny. Po jeho boku stál Páin a pozoroval svůj plovoucí vous očima, které byly slabých čtyřicet coulů nad hladinou. Prskal kolem sebe vodu, vždycky když se kroll otočil a zalil tak trpaslíkovu hlavu příbojovou vlnou.

Tichý úžas přerušil nepříjemný skřípavý zvuk. Jako by někdo třel dva těžké kameny o sebe. "Sochy ožili! Všichni do sálu!" zavelel vůdce, "budem se bránit tam." Nebránili. Páin s Lynhaard vykročili do sálu a šlápli do prázdna. Udivené tváře zmizely pod hladinou a svalnatá těla rychle

klesla ke dnu, tažena váhou brnění. Lynhaard dosedl na dno, začal se drát z těžkého brnění, které ukořistil mrtvému barbarovi. Když se oprostil od závaží, zadíval se směrem k Páinovi, který ležel na zádech, kopal rukama a nohama a vůbec připomínal brouka chrobáka, který spadl ze stébka trávy a přilehl si krovky. Trpaslík klel, až mu šli od pusy bubliny. Odhodil tornu, štít a meč, ale stále se nemohl zbavit zdobené rytířské zbroje, která jej svým železným sevřením držela u dna dalšího zatopeného sálu.

Kdesi na druhé straně kdysi zdobené místnosti se nastražili cizí uši. Zaposlouchali se do hlasů, kterým sice nerozuměli, ale voda jim vypověděla, že se někdo topí a on by se svými přáteli mohl utopenému pomoci. Vždyť je to tak krásné někoho utopit. Pak se šest těl ponořilo a zelené nohy pravidelně tepaly mléčnou vodu a hnali obratná a rychle plovoucí těla k místu, kde Grim štrachal z vaku lano a někde pod ním Páin vypouštěl poslední zbytky vzduchu.

Roll s Nestorem se bránili zuřivým útokům kamenných vikingů a byli zatlačováni, krok po kroku, stále hlouběji do chodby. Erkli, snad aby jej nesrazil couvající Nestor, se přenesl doprostřed sálu. V následném okamžiku zmizel pod vodou. A mrštná těla se pohybovala velmi rychle.

Lynhaard nedbal blížících se těl, která zachytil svým sluchem vycvičeným v příšeří jeskyň a tvrdým a nebezpečným životem v Rugornských skalách, a snažil se trpaslíka vytřást z brnění. Když Páina vynesl k hladině, už jej tahali dva páry rukou zpět ke dnu. Lynhaard se ošil a nejbližšího zeleného muže přetáhl čepeli přes hlavu. Ostatní vodníci se stáhli a obrátili svoji pozornost na něčí nohy, které se znenadání objevili kousek odsud.

Nestor se sehnul pod svištěcím kladivem a naslepo bodl pod štítem. Spokojeně se zazubil, když ocel zaskřípěla po kamenu a vousatá socha změnila své skupenství z pevného na spyké. Dalšímu úderu kladiva se už nevyhnul. Rána do hrudi jej odhodila dva sáhy zpátky a Nestorovi blondaté vlasy zmizeli pod hladinou. Do boje se zapojil Roll, podporován Llandaffovými kouzly.

Lynhaard se vynořil a naplnil si plíce vzduchem. Spatřil Erkliho, jak vylézá na zbytek

fontány. Zelené ruce uchopili kouzelníka za nohy a strhly ho znovu pod hladinu. "Poomo.." zbytek výkřiku zmizel v hluku hroutící se skály. Lynhaard se vrhl pod hladinu a nejbližšího vodníka přetl v pase. Dalšímu vrazil pěsti. Třetí pustil klesající Erkliho tělo a podrazil krollovi nohy a další dva se na něj vrhly. Lynhaard zmizel v klubku zápasících těl. I když se vždy rval na suchu, ve vodě si počínal velice dobře. Lynhaard odhodil meč a několika kopanci a ranami pěsti odehnal zbytek tlupy rybích mužů. Pak vynesl bezvládné tělo, uložil je do kašny, znovu se potopil pro meč a pak v kleče vedle Erkliho těla hlídal zda se nepřítel neblíží pod hladinou.

"Hele, kdo se mi ponoří pro věci?", otázal se Páin, když se i Erkli probral a družina stála v chodbě plné vody, nad kterou vyčnívalo šest hromádek šterku, "Já mám sice náhradní pancíř, ale nejní to vono." dodal trpaslík zmáčený od vousů až po kožené boty, navlečený v brnění chránící jen hrudník a záda. "Já se potopit. A být pak skoumat podvodu." ozval se zachránce Erkliho, Lynhaard. "Kdo jít se mnou? Nebát se já vidět i pod vodou." "Já, pudu já. Že můžu jít s tebou, ehm, no.." nedořekl Grim, nevěda jak polonahého krolla oslovit. "Já půjdu taky." "A já taky, aspoň uvidíte jak umím plavat, vy suhozemský krysy." ozval se Nestor a začal se svlékat z brnění.

Malá skupinka se svlékla, odložila své věci na schody a postupně naskákala do vody. Každý nabral vzduch do plic a hlavy postupně mizeli pod vodou. Poslední zmizela kudrnatá hlava Liscannorského starosty.

"To je zima." otrásl se Erkli a rozhlédl se po sálu, zda se potápěčská výprava už nevrátila. "Mně to tady nebaví, neumím plavat, mám mokrej vous a voni se kdoví kde potápěj a my tu máme mrznout." brumlal od vodní hladiny zmáčený trpaslík, "já se du támhle na sucho slíknout z tohoto náhradního pancíře a vezmu si své brnění co mi vylovil Lynhaard." Jak řekl tak udělal, sebral se a s tichým šploucháním zmizel v chodbě. "Páin má pravdu," zamyslel se Llandaff, "až se vrátí tak se půjdeme porozhlídnout po druhé polovině sálu."

Hladina se zčeřila a postupně se vynořoval jedna hlava za druhou. Roll s hlasitým chrčením nabíral vzduch a přidržoval se

rozbité podlahy. Vedle něj funěl Grim a jen starý mořský vlk Nestor si v klidu povídal s krollem, i když vedl spíše vedl monolog, protože kroll se rozhlížel po místnosti. "...no a já sem se před tím žralokem schoval v takový malý jeskyni pod vodou. Jenže začal stoupat příliv a ta smradlavá díra se začla plnit vodou a tak my bylo jasné, že musím vocat a že ten žralok tam na mě bude čekat. A taky že jo. Schovával sem se za korálama, ale von mě spatřil a hnal se po mě. Kdybys viděl tu obrovskou tlamu plnou vostrejch zubů. Ten by překous i tebe." Nestor se odmlčel, vyškřábal se na podlahu a ve stoje pokračoval. "Zkrátka, půl hodiny sme se honily v těch skalách, až sem vlezl do ouzký průrvy. Jak byl velkej, tak byl pitomej." Tady se vypravěč trochu zadrhnul a rychle dodal: "Nic proti tobě Lynhaarde." Chvilí počkal a když se nic nedělo opět pokračoval. "No a jak se za mnou hnál, tak sem vyskočil a plaval k hladině, kde sem proti slunci zahlídl naší loď. Když jsem se otočil, tak tam ta zubatá potvora stále vězela v tý skále, mrskala vocasem sem a tam a řek bych, že ho sežrali kamarádi. No a vod tý doby se umím takhle dobře potápět. Ale lepší bylo, když sem ze jedný velký bouřky.."

"Grim, udělat světlo tady hadí potvora." prohodil kroll ke chlapci a definitivně tak ukončil příval Nestorova vyprávění. Grim po několika marných pokusech rozžehl malý plamínek, který osvětlil kamennou sochu hada s roztaženými křídly. Hlava okřídleného plaza se téměř dotýkala hladiny. Jen malé skvrny na hřbetu dokazovali, že plaz byl kdysi natřen rudou barvou. Vlhkost soše také nepomohla, a tak se na podstavci válely oddrovené kusy kamene.

"A hele, co se to tu zalesklo," upozornil Grim a rukou ukazoval pod mohutné smyčky kamenného těla. "Ukaž," Roll se naklonil a šáhl po mohutném zlatém klíči. V tu chvíli socha vydala dunivý zvuk a z otevřených čelistí vylétl proud ohně. Nikoho nezasáhl a udivená skupinka pozorovala, jak se hlava hada i s křídly s tichým zaskřipěním utrhl a zmizela pod hladinou.

"No myslím, že tenhle klíč už nebudem potřebovat," pronesl zmáčený chodec a hlasitě kýchl. "To je jeden ze sedmi." dopověděl, když si utřel nos. "Tam být chodba do pryč." ozval se Lynhaard po návratu z krátkého průzkumu temné

vodní říše. "Jak je dlouhá?" "Lynhaard nevědět, konec nevidět." "Nojo, ale já to potřebuju vědět, abych to uplaval. Zrovna dneska se nechci utopit." Kroll se zamyslel a po chvíli prohlásil: "Být tak dlouhá, jako skřet uteče, než ho dohonit Lynhaardova palice." "Ach jo. Víte co, já doplavu zpátky a někde na vás počkáme. Kdo ví, jestli to končí nad vodou. Hodně štěstí!" popřál Rolld, dýkou odřízl lano poutající ho k Nestorovi a vnořil se zpět do vody.

"Za mnou!" zavelel a táhl Grima a Nestora do temného otvoru, který mohl spatřit jedině kroll.

Když propluli čtyřicet sáhů dlouhou chodbou a vynořili se u schodiště, i Lynhaard zuřivě dýchal a Grim v kleku vykašlával špinavou vodu z plic. Po chvíli oddechu se vydali v naprosté tmě dlouhou pomalu klesající chodbou. Postupovali pomalu, krok za krokem je Lynhaard vedl tichou temnotou, přerušenou něčím zaklením, či kýchnutím nastydlého Nestora. Po několika hodinách klopýtavého pochodu se před prokřehlou skupinkou objevila úzká štěrbina, propouštějící trochu denního světla.

Když Lynhaard otočil balvanem přehrazujícím vchod a rozšířil tak škvíru na bránu, kterou by mohli do hradu prokudít jezdci na koních.

Druzi stáli na břehu jezera sevřeného ve věnci zalesněných skal. Vlahý váněk si pohrával s Nestorovými dlouhými vlasy. Slunce stálo v poledni a do tváří zmáčených dobrodruhů vrhlo oslnivé záblesky od hladiny jezera, na kterém pluly ledové kry. Sníh odpadával z mohutných smrků a mezi kameny pod suchým bukem vyrazila první sněženka a svým jemným květem oznamovala, že nastane čas zelené trávy, čas zpívajících ptáků a mláďat.

"Být jaro." "Máš recht, je cítit ve vzduchu. Ach, na moři musí být krásně." "Nebudu muset shánět spadlé větve, když táta nechce kácet stromy." "Jaro." zopakoval Lynhaard a zvedl mohutné ruce k obloze, kde se třepetal skřivan a světu oznamoval, že konečně nastává čas teplých dnů. Lynhaard se zvednutými pažemi popošel několik kroků dopředu a bosýma nohama stanul na mokřém sněhu. S tváří upřenou do slunce a zatátými pěstmi vyrazil ohlušující výkřik, který se několikrát vrátil od protějších kopců a plašil ptáky usedlé na vrcholcích stromů, odkud už sluneční paprsky odloupali jiskřící sníh.

Když nad jezerem opět zavládlo ticho, válečník oděný v bederní roušce z vlčí kůže se otočil a začal se vracet podzemní cestou zpět do Rugenu. Nestor a Grim šli hned za ním a za zády se jim zmenšoval světlý bod, který jim připomínal, že jaro konečně přišlo.

"Strýčku, to už jste se vrátili? A potkali jste ty zelené mužiky? A našli jste nějaký poklady a perly? A a... hrocha jsi náhodou nepotkal?" zasypal Grim přívalem otázek Rolldovu hlavu, která se znenadání objevila uprostřed sálu. "Našli jsme tenhle klíč a hrocha jsem nepotkal, ani náhodou." odvětil chodec, vyhoupl se na podlahu a vyrazil chodbou pro své věci.

"Páin se už vrací." Llandaff se odtrhl od značky vyryté na sloupu a podíval se směrem k přichozímu trpaslíkovi. "Teď se cítím mnohem bezpečněji." prohodil a mával kolem sebe náhradním pancířem. Pak jej znechuceně odhodil doprostřed sálu a otočil se na vůdce s otázkou kam teď. "Uvidíme." zazněla odpověď a Llandaff začal obcházet sloupy a pozoroval porůznu vyryté značky. Nějakou dobu přemýšlel a pak zamířil ke dveřím vedoucím do sálu s oltářem hada.

"Tady pod tím hadem jsme našli ten klíč. Llandaffe, pozor, někde před tebou je díra, kterou jsme sem vplavali." "Hmm, díky." zamumlal elf a upřeně pozoroval kus zdi s opadanou malbou. Pak, veden náhlou intuicí nebo hlubokými znalostmi, ke stěně přistoupil a útlými prsty ohledával škvíry mezi kameny. "Mám je. Jsou tu. Račte dál." usmíval se a rukou ukazoval na právě otevřené tajné dveře. Ostatní s nechápavým výrazem pozorovali temný obdélník chodby, který pohlcoval kamenné schody vystupující ze zčerené hladiny.

První vstoupil Páin, libujíc si, že je konečně na suchu. Za ním vstoupil Rolld, Llandaff a Erkli. Pomalu stoupali po suchých schodech a pokračovali chodbou, zanechávajíc za sebou louže vody. Na konci chodby byla větší místnost, jejíž strop podpírali útlé a umně tesané sloupky.

"Spektry, couvněte." zašeptal ve předu jdoucí Páin, který zahlédl obávané nemrtvé mezi sloupovím a svým tělem začal tlačit Rollda zpět do chodby. "Kde mam ten svitek, kam sem ho dal." koktal Erkli a roztřesenýma rukama cosi

hledal ve svém tlumoku. "Mám ho!" zvolal vítězoslavně. Pak si uvědomil svoji chybu a v ošidném plaménku začal číst runy ze zmáčeného svitku, ze svitku, který by měl zahánět nemrtvé. Právě, když dočetl, do chodby nakoukla obudná, z části průhledná hlava a prázdné černé oči upřela na Páin. Llandaff včas zastavil poděšeného trpaslíka, aby se s obnaženým mečem nevrhl vstříc jistě smrti.

"Počkej, neukvapuj se." promluvil Rolld a chráněn neviditelnou bariérou, o kterou se spektra zastavila, vkrácel doprostřed sloupového sálu. Pomalu vytáhl černě opeřený šíp, vložil jej do tětiny, dlouze mřil a pak šíp vypustil do přízračného těla spektry. Rolld vystřeloval jeden černý šíp za druhým a obyčejnými zbraněmi nezranitelní nemrtví pomalu umírali.

"A je po nich." oddechli si všichni a pochválili chodcovu pevnou ruku a bystré oko." "Vypadá to na dvojitou hrobku skrytou za velkým sálem. Ale kde je ta Studnice moudrosti?" mumlal si elf pro sebe, "Padli tři spektry, jedny dveře na západ, druhé vedou na východ, přišli jsme z jihu, odejdem na sever." "A kudy teď? Vlevo nebo do prava." přerušil někdo Llandaffovo rozjímání. "Možná rovně." prohodil a přistoupil ke stěně, přímo naproti chodbě, kterou sem vstoupili. A opět byl úspěšný. Za skrytými dveřmi klesaly schody a kam lucerna dosvítala, byly porostlé tmavě zelenou plísní. "Tu chodbu necháme na pak. Nejdříve se podíváme do té dvojité hrobky." domluvil a vykročil k západním dveřím.

První, co uviděli v místnosti za dveřmi, byla rakev vyrobená z tmavého kamene. Klid mrtvého strážila černá ocelová mříž, sahající téměř ke stropu. Její vrcholky napodobovaly hroty oštěpů. Před mříží ležela kovaná truhla, skrývající ve svém nitru mnišské róby, zlaté šperky a hlavně v práchnivém sametu nádherně zdobený krátký meč. Všechny cenné věci zmizely v tlumocích liscannorské čtveřice. Erkli se zvedl od otevřené truhly, přistoupil k mříži a posvítit si dovnitř.

První co spatřil byl vytesaný letopočet v nohách rakve. Zašlá čísla hlásala, že člověk zde pohřbený žil v letech 702 až 754. Na protější stěně z výšky hliněného obrazu shlížel okřídlený had chrlicí plameny, který vzlétal z kamenné pevnosti, jež mohl připomínat nově postavený hrad Rugen.

Pod tím vším stály dvě svíce, zlatá čelenka a křišťálová koule.

"Vybereme rakev?" nadhodil Erkli a ostatní souhlasili. Další zlaté šperky zvětšili váhu toren a různých pytlů, obtěžkávajících záda dobrodruhů. A kdesi v nitru podzemí se utrhł kus skály a s příšerným skřípotem zasypal další osmihranou místnost.

Stejně vypadal i druhá hrobka, ale místo svíc a knihy byl na hliněném obraze znázorněn meč a přílba. Přesně takový meč a přílbu našli v truhle před mříží zabalené v rudém sametu. I letopočet se lišil. Tento muž se narodil o pět let dříve a zemřel v roce 745. Ani schránka chránící vyschlé tělo nezůstala ušetřena. Když družina spokojená sama se sebou i s naloupeným majetkem stála nad otevřeným hrobem, promluvil Páin: "Tady už nic nenajdem. Jdem tou vlhkou chodbou do hloubky země." Když domluvil, otočil se a vykrácel z poničené hrobky. Ostatní za ním a jak se světlo vzdalovalo, stíny vrhané mrtvými řasnatkami a částmi kamenných bojovníků, které padli pod zubatými čepelemi Liscannorských druhů, se prodlužovali a plazili dál ode dveří, protáhli se okolo ocelových tyčí mřížoví a rozplynuly se v černotě prázdné hrobky.

Voda ve velkém sále se opět zčeřila, kdo ví pokolikáté, a nad vodu vykroukli tři úplně rozdílné hlavy. Postavy se vyškábali na břeh a největší z nich třímala v rukách hrudní pancíř. Polonahý muž s velkýma ušima vedl zbývající dva naprostou temnotou bezpečně a rychle. Dovedl je do chodby, vystoupal po schodech na suchou zem, kde na hromadě ležely věci podvodní výpravy, která odtud odešla před několika hodinami. Prostřední se vrhl k hromadě a po hmatu vytáhl suchou příkrývkou a celý se do ní zabalil. Nejmenší začal rozdělovat oheň a v záblescích jisker se objevil Nestor zachumlaný do houně a Lynhaard, který si se zájmem prohlížel část brnění. Grim několikrát foukl a pochoďeň zaplála jasným světlem.

"To být brnění malého vousatého muže. Lynhaard pamatovat. On určitě se utopit. On neumět plavat. Já vědět, já zachránit mu život." "Až oschnem, tak se po nich podíváme, ale všichni se utopit nemohli. Třeba na nás čekají nahoře ve

zříceninách." Jak Nestor navrhl, tak udělali a Lynhaard se hodinu potápěl, hledaje stopy po utonulých. Když neuspěl ani Grim s průzkumem suché části podzemí a družinu tlačil čas, neboť měli jen jedinou pochodeň, všichni se opět svlékli, zabalili své věci, jak nejlépe uměli a pomalu se šourali k zatopenému sálu, aby se vydali vodou na cestu z hradu.

"Taky chtít ocel na tělo. Lepší chránit než kůže. Škoda, že Lynhaard být tak velký." posteskl si kroll předtím než odhodil příliš malé brnění. "Nu jít, třeba oni být venku." domluvil a smutným pohledem sledoval letící hrudní plát, který s hlasitým plesknutím dopadl na hladinu a ihned se začal potápět. Lynhaard vzal svůj balík a vydal se za ostatními.

"Ani se nepohly." zabručel trpaslík a třel si pohmožděné rameno. "Zkus to ještě jednou." povzbuzoval Erkli s lucernou v ruce, ale Páin jen zabručel a přenechal místo Rolldovi, který se cpal dopředu s jakýmsi lektvarem v ruce. "Přece nepůjdem zpátky po těch kluzkech schodech, aniž by sme se podívali do té Studnice moudrosti." vykřikl chodec, vypil lektvar a vrhl se proti obyčejným dřevěným dveřím. Ty se prohnuly a Rolld se rozběhl znovu. A ještě jednou. Pak dveře povolily a odhalily prastaré místo, kam nevkočila lidská noha přes sto let.

Krápníková jeskyně, už jen částečně obložená čedičovými a popraskanými dlaždicemi, byla vlhká a její stěny místy mizely pod zelenou plísní. Stěny, kde čas odkryl holou skálu, zaplňovaly mělké díry, jež vyhloubila proudící voda před staletími. Z rozbité dlažby se na povrch draly obrovské krápníky jiskřící zářivou krásou. Uprostřed stál vysoký obsidiánový balvan. Okolo něj nevyrostl žádný krápník, v jeho stínu nevyrostl jediný výhonek odpudivé rostliny vyrůstající téměř odevšad, okolo něj byl jen kruh mrtvé a neporušené dlažby. Vrchol kamene zdobila řada surových diamantů a rubínů, jako koruna nějakého mocného krále z dávných dob. Svou tichou mlčenlivostí nutil k pokoře tisíce lidí, kteří před ním poklekali, neboť dlažba nesla stopy po klečících nohách. "Studnice moudrosti." vydechl Llandaff.

Zatímco druzi tiše stáli a prohlíželi si mohutný balvan, nad jejich hlavami se spřádali

temné síly mlčenlivých ochránců kamene, síly neviděných. Llandaff sebou nervózně trhl a podíval se ke klenutému stropu, kde obyčejné oko nemohlo nic spatřit, ale oko kouzelníka, posilněné silou duše, spatřilo pod bezhvězdou oblohou ztemnělé místnosti chuchvalce nadýmající se mocí a silou, silou, která chce ublížit. Llandaff výkřikem varoval své přátele a ti vytrhli své meče a dali se do dlouhé a kruté řeže s neviditelnými nepřáteli.

Když boj úspěšně skončil, druzi se svezli na rozbitou podlahu a uklidňovali své rozechvělé duše hovorem. "Myslíte, že už je venku jaro? To by Luniel pomohlo, stále se trápí kvůli smrti svého otce. Jestli já toho vraha chytnu." Všem bylo jasné co Páin udělá s vrahem pana Pitky. "Mám chuť zase slyšet zpěv ptáků a dívat se na svěže zelenou trávu s pasoucími se koňmi." "Já bych si rád zakouřil. Až se vrátíme, zajedu si do Nurnu, koupím si fajfku, pořádněj tabák a sednu si před svůj starostovskej dům a bude si z té fajfčičky bafat."

Takhle se všichni bavili a plašili pochmurnou atmosféru tohoto neutěšeného místa a oddalovali tak chvíli, kdy jeden z nich poklekne před balvanem a pokusí se nahlédnout do Studnice moudrosti. Když rozhovor uvázl a zavládlo hrobové ticho, zvedl se Llandaff odkašlal si a pronesl: "Já to zkusím." Odložil vak, poklekl před monolitem, nadechl se a objal balvan oběma rukama.

"Vítej." zavibroval elfovou hlavou mohutný hlas, jakoby vycházející z hluboké propasti na jejímž dně hučí mořský příboj, tříštící se o ostré hrany skal a plašící lehká křídla racků, jejichž křik zaniká v řevu bouře. Llandaff měl oči doširoka otevřené, nevnímali svit lucerny, neslyšel vzrušené hlasy přátel, jen se třásl po celém těle a jeho duše se stavěla na odpor neznámé divné síle proudící do útlého těla z černého nitra prastarého kamene. Elfova duše stavěla hradby, opevněná města a kolem měst hluboké příkopy se dny posázenými ostrými kůly, vysílala semknuté řady vojska proudící z mohutných bran, aby zasazovaly kruté rány bojovníkům, kteří se rodili ze země a pokryli půdu od skla čnějících do nebe, až k útesům u jejichž paty vylo moře píseň zatracení. Pak nastalo nepřírozené ticho, pláň se vyčistila,

nezbylo jediné mrtvoly, moře se uklidnilo a vítr zmizel ve sluncem zalitých oblacích. Poté zmizela pláň, město i nesmírně vysoké hory a zbyl jen Llandaff v černé prázdnotě a onen hluboký hlas, který pronášel slova bezstopy jakýchkoliv citů.

"Vyhráls, tedy ber."

Llandaffovo tělo se přestalo třást, dech se zpomalil a elf začal opatrně dýchat. Tělo se pohnulo, ruce povolili křečovitě sevření, kolena se narovнала, elf pomalu vstal a v jeho zpoceně tváři zářili oči naplněné poznáním. Llandaff se posadil, z tlumoku vyndal měch s vodou a hluboce se napil. Rukávem si otřel ústa a několika větami vysvětlil napjatým přátelům svůj prožitek. Co si ze Studnice moudrosti vzal, však nikomu neprozradil.

Bez dlouhého rozmýšlení před kamenem poklekl Rolld a pustil se do boje s šedými stíny v zeleném šeru jižních hvozdů. Když se po dlouhém a namáhavém boji prales změnil ve vyprahlou písčinu, nad kterou zapadalo krvavé slunce a zlaté duny se změnilly v černé, ozval se v chodcově hlavě hlas: "Vyhráls, tedy ber." A chodec bral. Šáhl až na dno studnice a vyrval odtud věc téměř nejvzácnější.

Když Páin odmítl utkat se se soupeřem, který neovládá ocelovou zbraň a bojuje jakými si podivnými kouzli, jediný kdo se neutkal s kamenem byl Erkli. Po dlouhém rozmýšlení, přistoupil před balvan a plný obav poklekl.

V černotě se oběvil bílý hrad na skále nad mořem. Příboj se tříštil o skaliska a vlny s bílými hřebeny podmýlaly základy pevnosti. V polednímu slunci se vznášela hejna krkavců a pod hradbami čekala černá armáda. Stála tam tichá a hrozivá. Brána hradu se otevířela a řinkot zbraní přehlušil i nárek moře. Začal boj. Hradby padly a rozvalinami se drali černí bojovníci. Pláň se pokryla šedou směsí a na skále stála jen jediná věž útlých základů. A vydržela. Zase zůstal jen jediný muž, zpocený a zmučený kouzelník Erkli s prázdným dunivým hlasem a se slovy: "Vyhráls, tedy ber." Erkli šáhl po prvním, na co narazil a opustil prázdnou temnotu, aby mohl spatřit uklidňující světo svoji lucerny.

Vyčerpaná čtveřice se vyšplhala po kluzkých schodech vzhůru a uložila se ke spánku v místnosti plné jemně řezaných sloupků.

V téže době spala i druhá skupina na studené dlažbě chodby vedoucí z Rugenu k

nevelkému jezeru. Jen Lynhaard nespál, oči měl upřené do tmy a přemýšlel. Přemýšlel o ocelovém brnění, o lovu zvěře a neustálých půtkách se skřety a orky. Přemýšlel o zlatě, za něž si je možné koupit jídlo bez toho aniž by musel běhat v zimě lesem a honit králíky. Přemýšlel o kamenném domu, v němž by se usadil a rozhodl se, že půjde s podivnými muži do vesnice, v níž žil i jeho synovec Jacob.

První se probudil Rolld, smotal houni, sedl si na ni a z kapsy vytáhl malé zrcátko, docela obyčejné, vyrobené ze skla a trochy toho stříbra. Se zájmem si je prohlížel a nevypadalo to, že se bude holit. Pak jej přetřel a nahlas pronesl: "Ukaž mi, jestli je někdo ve velkém sále tohoto hradu." Nic. Ale pak se v zrcadle přestala odrážet chodcova tvář a místo ní Rolld spatřil prázdný sál. I hladina byla klidná, nikde se nic nepohlo. Obraz po chvíli zmizel a Rolld viděl opět sám sebe. Ukryl zrcátko zpět do kapsy a počkal až se ostatní probudí.

První se vzbudil Páin a pochvilí i Llandaff. Rolld si oba vzal stranou, vytáhl postříbřený kus skla a začal vysvětlovat: "Jak jsme včera zápasili s tím kamenem, tak jsem si od něj vybral tohle zrcadýlko. Vypadá obyčejně, ale umí divy." Na důraz svých slov chodec rozhodil ruce a pokračoval, "dneska ráno jsem ho zkoušel." "No a co umí?" otázal se trpaslík a stavěl se na špičky, aby se mohl do zrcadla podívat. "Ukáže ti úplně všechno, aspoň myslím, a jak si včera povídal o zesnulém panu Pitkovi..." "Hmm, tak co." zabručel méně chápavý trpaslík a Rolld pokračoval: "To zrcátko ti může vraha pana Pitky ukázat..." dopověděl a nechal slova viset ve vzduchu. Páin vytrhl Rolldovi předmět z rukou, upřené se na něj podíval a vyštěkl: "Ukaž mi vraha, kerej zabil starýho Pitku."

Zrcadlo chvíli mlčelo, jen obraz huňatého obočí a jiskřících očí zmizel. Když se Rolld i Llandaff napjatě dívali Páinovi přes ramenu, ze zezedlého skla se vyloupil jasný obraz. První co se objevilo, bylo zapadající slunce pod kopcem, na němž se tyčily tři věže jakéhosi starého hradu. Obraz se posunul trochu doprava. Objevil se jakýsi rozcestník a postava stojící čelem ke slunci. Měla tmavý plášť, vysoký klobouk se širokou střechou a v ruce svírala hůl,

téměř sahající ke špici klobouku. Pak se částečně otočil a sluneční paprsek ozářil tvář s potutelným úsměvem. Špičaté uši se ztrácely ve stínu širáku. Elf se otočil a spěšným krokem se vydal za skupinou, která právě zmizela v zákrutu cesty. Pak se obraz rozplynul a odrážel trpaslíkův obličej zkřivený nenávistí.

"Herbert, já to věděl, byl to von. Ten bastard. Až se vrátíme do Liscannoru, rozsekám ho i s jeho barákem." klel Páin s křečovitě zatnutými pěstmi. "Ale Páine, vždyť to jde vyřešit jinak." uklidňoval rozčileného trpaslíka Llandaff. "A jak ty chytřej, krev volá po krvi!"

Trvalo delší dobu než se Páin uklidnil a přistoupil na mírnější řešení navrhované Rolldem. "Sejdeme zpátky ke kameni a já ho požádám, aby Herberta nějak potrestal. Třeba ho zesměšnil nebo tak něco." "Vždyť on není tak špatný, jenom má záchvaty. A zabíjet v Gwendarronu se nemusí vyplatit." přidal se Llandaff, aby si to Páin nerozmyslel a neproléval krev ve vesnici.

Opět sešli po řasami zarostlých schodech a stanuli pod klenbou krápníků a chladné skály. Rolld poklekl a objal studený balvan oběma rukama. "Ty a znova? Nuže dobrá." uslyšel na uvítanou, když prolétal černou šachtou a hluboký hlas se mu do mozku zatínal jak rozžhavený kov. Pak se objevil uprostřed dřevem obehnané pevnosti, stojící uprostřed malé mítiny obklopené ze všech stran temnými velikány vlhkých jižních pralesů. A slunce zapadalo. Prales stydl, a rozšiřovalo se nepřírozené ticho, ticho nabitě nepředvídatelnou bouří vládnoucí neznámou silou. Ticho pohltilo úplně všechno, stromy stály jak vytesaná, vítr nehýbal listím ani stéblem trávy, měsíc dnešní noci nevyšel a obloha ztmavla. Pak přišla bouře. Náhle a nečekaně. Začala táhlým výkřikem, nasyceným silou země a ničivou rychlostí větru. První blesk zasáhl nejvyšší strom na okraji paseky, který uchopen větrem přesně dopadl na bránu pevnosti a vzal sebou i část hradeb. Pak prales ožil šedými stíny vystupující odevšad. Muži padali zasaženi modře hořícími šípky, nebo byli odtahováni za šíleného řevu do nitra vlhkého hvozdů. Ze země vyšlehly plameny a obklíčily posledního živého obránce. Rollda, svírajícího svůj elfí luk. Oheň dotančil k chodci, prudce vzplál a nad pralesem se opět rozhostilo

ticho a tma.

"Prohrás'. Tedy беру já." prohlásil hlas bezestopy nejmenšího vzrušení.

Erkli, Llandaff a Páin němě zírali na třesoucí se Rolldovo tělo. Na čele mu vyrážel pot a na dlažbě vytvářel malé loužičky. Báli se odtrhnout Rollda od kamene a přerušit tak souboj duší.

Pak se chodcovo tělo napulo jako luk, odpadl od monolitu, narazil do zdi a bezvládně se sesul k zemi. Páin s Erklím uchopili Rollda, pozbírali jeho věci a vytáhli jej po schodech vzhůru. Když se probral, vypadal nesmírně vyčerpaně. Sám nedokázal ani vstát, dýchal pomalu a chrčivě a kolena se mu třásla slabostí. Ihned souhlasil s návratem domů a nechal se i s ostatními přenést nahoru na hrad, kde už čekal nastydlí Nestor spolu s Lynhaardem a Grimem.

Jen Llandaff se vrátil do místnosti plné sloupků a zamířil do západních dveří. Z otevřené rakve vyjmul rozpadající se kostru a opatrně ji položil na dlažbu. Několikrát obešel mrtvé tělo a zastavil se u hlavy s prázdnými očima. Chvilí tam stál, ruce napřažené kupředu a z úst mu proudil přívál tichých slov. Pak se v prázdných očích rozhořely plamínky a mrtvola se trhavě posadila. Když povstala a kymácela se ze strany na stranu na nejistých a zpráchnivělých kolenech, Llandaff vytáhl tesák, vtiskl ho spolu s plátěným pytlíkem kostlivci do ruky a rozkázal: "Běž po schodech dolů, vyloupni z obsidiánového kamene uprostřed sálu několik diamantů a dones mi je sem. Já tu počkám." Ještě mu podal zapálenou lucernu a naslouchal pomalému sestupování nemrtvého. Když se zespondu ozval suchý zvuk rozpadajících se kostí, na nic nečekal a přenesl se zpět doprostřed nádvoří mrtvého hradu.

Tady zatím vysedávali ostatní na zbytcích rozbořené hradby, ze které slunce sejmullo sněžný příkrov a teď zasypávalo paseku teplými paprsky.

Sněhu na zemi ubylo a na stromech nebyl žádný. Erkli vyprávěl co se jim přihodilo, zatímco příběh druhé skupiny měl Nestor dávno odvyprávěný. Rolld seděl schoulený na zdi zabalený do deky a třásl se zimou. Lynhaard seděl na okraji zdi a díval se do kraje.

Kdosi navrhl, že odnesou i dvě truhly

plné zlata. Ale když vstoupili do místností kde je nechali, nebyla tu ani jedna. Jen před vstupem bráněným prorezlou mříží, se táhly od lesa stopy koní. U křoví byl vyšlapán velký kruh a u brány v tajícím sněhu se dal najít otisk okované vojenské boty.

Tak se vydala Nurnská družina na dlouhou cestu v mokřím a těžkém sněhu zpět do Liscannor. Padesát mil šli dva dny, neboť Rolld šel pomalým stařeckým krokem a Nestor se každou chvíli zastavoval, aby drsným kašlem odlehčil plicím. Druhého dne, v čase poledním, dorazila zkřehlá a nastydlá družina do Liscannoru i s krollem Lynhaard, který zde hodlal začít nový život. Když se druzi rozcházely do domovů a roztápěli své krby, když psi zdravili vracející se pány štěkotem plným energie, když Lynhaard obdivoval vybavení hostince U hrocha, vyjela ze severu početná výprava, jejichž koně tepali umrzlou zemi na níž stále ležel sníh, zatím neposkvrněn dotykem jarního slunce. Zvířený sníh vytvářel podivné obrazce, stoupal, otáčel se ve větru, který přidával další vločky sypané se z šedých oblaků, pomalu padal a usazoval se ve stopách jezdců, s jejichž rudými plášti si pohrával ledový vítr vanoucí z jihu. A jezdci jeli proti větru.

* Epos o Jacobovi *

Getd z Ruindoru

Kdo je v bílém hradě?

Kdo se to sem krade?

Kdo to ruší klid tu?

Nedopřeje spánku

Je tu jeden kroll

A s ním pár dalších lidí

Budou mít bol

Že napadlo je tu slídit

Ahura-Mazda zakletá

Byla už věky prokletá

Však tato malá družina

Tu těžkou kletbu zlomila

Jacob to byl ten kroll mocný

Však záhy byl i nemocný

Když divý medvěd koušl ho

Rána se nehojí, divně to

Hrad byl pak srovnán se zemí

V družině zavládlo veselí

Jacob však jednu trabli měl

Do města vyléct se šel

Léčení dobře dopadlo

Jacob už není lykantrop

A jeho kroky vedly v tu stranu

Kde kul plány barbar z Ardasanu

Ti dva pak spolu utvořili

Pakt jenž proslavil jejich činy

Avšak na druhou stranu vzato

I žal a smutek přineslo to

Však hrdinů činy veliké

O nichž pějí slavné písně

Stojí za trochu slzi žalu

Slzi jež lemují slávu

Nebyly lehké tyto časy

Časy mladých hrdinů růstu

Vždyť oba byli ještě slabí

Ale jejich cesta vedla vzhůru

Odvrací se zraky

Od štítů černých vrchů

Vzpomínky na ty dny

Vnáší v srdce bídu

Však úspěchy velké

Měli brzy přijít

Král Aran je prosí

Svou zemi zachránit

Tažení je těžké

Mnoho mrtvých cestou

Kroll Jacob však kráčí

Svou velkou pout' za slávou

Však u všech druidů prašivých

Je snad Sauron nejhorším z nich

Moc Gorúdie porazit

Sám na výsluní nastoupit

To je teď cesta krollova

Je konec osudu druidova

Praskají nitky života

Jen já tu jsem a za mnou potopa

V zemi jižní rozdělené

Ve velké prostorné aréně

Klátí k zemi šelmy divé

Publikum jásá a baví se

Však nebyla toho příčinou

Krollova chuť pouštět žilou

Nešť zajetí pouhým pohledem

Vyslaným mocným čarodějem

Ale není nikdy nic ztraceno

Co vzniklo vůlí cílenou
 Ni útěk není nemožný
 Když se o něm jen nemluví
 Všude jsou odporné bestie
 S křídly zvané erýnie
 Však pod velkou silou krollovou
 Dlouho tu žítí nemohou
 I upíři by se našli tu
 Co stráží cestu úniku
 Tady skončil druid raněný
 Dorazit ho problém není
 Zde přísaháme bratrství
 Jež bude čelit tlaku pomsty
 Když budem v nouzi nejvyšší
 Naše krve se promísí
 Pak přišla bitva veliká
 Krev zbarvila vodu i zemi
 I kroll se rube co to dá
 A že to není naposledy
 Po bitvě radost nastává
 O vítězství velkém v kronikách se píše
 Alkohol teče proudem ze sklepů
 Vynáší hrdiny do nebeské výše
 Však dobrodruzi nelení
 Nejsou ze to ni placeni
 Vyploouvají pod hvězdami
 Přmo do dračí tlamy
 Zde bydlí ten mocný čaroděj
 Zde stvůry zlé mají svůj rej
 Však není doma pán domu
 Proto záblesk protíná tu tmou
 Je stále domov domovem
 Je jenom trochu vypleněn
 Útěk se však marným stává
 A v družině propuká zrada
 Je zrada zradou i z donucení
 Násilí nic na tom nemění
 Zrada nezůstane nepomstěna
 I když se to možná někdy nezdá
 Mají teď druzi to co chtěli
 A vymýšlejí plán další smělý
 Co hledají v podzemí má být
 Tam pokusil se to někdo skrýt
 Opět spatřil slunce svítit z nebe
 Talisman, který k pokladu vede
 Teď by ale bylo třeba lodě
 Která by ho odnesla po vodě
 Pirátství se trestá stětím hlavy
 Nebo aspoň třiceti lety šatlavý

To však odvážnému nevadí
 S každým problémem si poradí
 Už ostrá příď lodi moře ryje
 Černý sokol, nese hrdé jméno
 Družina se veselí a pije
 Proudem teče kořalka i víno
 Ale dál jen dál milí druzi
 Čekají nás teď vysoké hory
 A nejsou pusté jak ukázal čas
 Žijí zde drsných stolinů hordy
 Jsou zde i tvorové strašnější
 Bytosti hrůzné a ještě hrůznější
 Odklop uši od prokletého zpěvu
 Ztuhne ti mozek za příšerného řevu
 I druhý talisman světlo světa spatřil
 A spolu s prvním poklad označil
 Tak dobrodruhů kapsy prázdné
 Zaplnili se pravým zlatem
 Kroll Jacob pak vrací se a znova
 Odpočívá v klidu domova
 Který sdílí se svou hodnou ženou
 Všem přátelům známou to Boženou
 Až jednou přišla výzva ze země
 Nezněla ani moc tajemně
 Ta země Gorganem je zvána
 V ní žila princezna, mladá panna
 Když jednoho dne večerem
 Vyšlehlo zlo jasným plamenem
 A život na zámku poklidný
 Změnil se v zármutek šedivý
 Však karta se zas obrátí
 A lokajům zla plán zhatí
 Anšto jednoho dne zrána
 Přijela Nurnská družina
 Družina vedená krollem
 Kým jiným nežli Jacobem
 Ten pevně svírá otěže
 Jimiž vede své přítěže
 Únosci šanci nemají
 Že tento útok přejíží
 Protože z kyje krolla Jacoba
 Sálá spravedlivá zloba
 Pro peníze jež jste chtěli
 Jste sladké dítě unesli
 Ač plán to byl jistě smělý
 Tak dělat jste to neměli
 Však nepevná je družina
 Ne každému se líbí síla
 Na to kdo vyhrál je odpovědí

Pohled na tělo Lewellyna
 Hory, v nich doly trpasličí
 Nad zalesněnou krajinou se tyčí
 Zlato tam těžilo se zplna
 Než přišla Nurnská družina
 Druzi to zlato sebrali
 A trpaslíky pobili
 Vždyť poklad patřil, patří a patřit bude
 Silnějšímu, to vědí všude
 Pak znovu přišli odpočinku dny
 Kdy každý hrdina o své slávě sní
 U stolu s pivem se vypráví
 Příběhy jež se stávají
 Až jednoho dne zaznějí
 Od kopyt koňů údery
 Král z Nurnu svého posla vyslal
 By družině královský úkol zadal
 Tam v zemi Lismorr ztrácejí se lidé
 Kteří jsou našemu panu králi milí
 Úkolem vašim bude najít
 Lupiče co stihl se tam ztratit
 Začala cesta nelehká
 Putování do daleka
 Na druhy pojednou padl strach
 Když ucítili malomocných pach
 V té zemi lidé nemocmi trpí
 Tu malomocní, tu zas lykanropy
 Však alchymista si s tím poradí
 Pokud ho jeho ruce nezradí
 Ten muž co žil tu nes jméno Mollg mocný
 To v některých srdcích stejně jak božské zní
 Taková pěkná svatyně
 Vypleněna je povinně
 Tam Jacob získal mocnou zbraň
 Kladivo, lahodný pohled naň
 S takovým krásným kladivem
 Nejednu hlavu rozbijem
 Tam v údolí tom zeleném
 Poklad je ukryt pod sněhem
 Nemrtvých davy hrou se
 Ukousnout dobrodruhů kousek
 Statní druzi se nebojí
 Každý svým mečem odpoví
 A Jacobovo kladivo
 Ťalo si pěkně naživo
 A teď snad druzi už čas je
 Podívat se, kde zloděj trávil den
 Ten zloděj pro něhož jsme tu
 Osvobodit ho ze tmy na vzduch

Však obyvatelé místní nesmělí
 Odpovídat na dotazy nechtěli
 Jasný plamen vyšlehl na pláni
 To hoří viska na kraji bažiny
 Někde v té bažině trávil ten zloděj
 Dny i noci v strašlivé bídě
 Tam do bažiny vydáme se směle
 Všichni druzi a s Jacobem v čele
 Bažina hluboká však je tam místo
 Z kterého k cíli je poměrně blízko
 Že jsou ale vězni samotní
 Myslet si bylo by bláznovství
 Už oddíl vojáků vyrazí vpřed
 Kruh se uzavírá druzi jsou střed
 A Jacob velí namastit svaly
 Čest nám velí ty muže porazit
 Už nepřítel mrtev je a přítel náš
 Na cestu k domovu můžem se dát
 Král náš nás pochválí bude nám hej
 V hospodě vypijem sud velikej
 Velký turnaj v Gorganu blíž se
 O ruku sličné princezny soutěží se
 I Jacob vyráží do toho klání
 Nebude to věru lehké utkání
 Jacob však zvítězil, ale i Halk
 Ač poražen nakonec si princeznu vzal
 Svadba se slaví a pítí je dost
 Ze všech dobrodruhů srší radost
 Tento čas radosti dlouho netrval
 Neb osud některých se naplňoval
 Někteří přátelé Jacobovi
 Z cest už se vrátiti neměli
 Časy hojnosti skončili
 Když archenilští mniši přijeli
 Přijeli v noci a nezváni
 Neměli dobré chování
 Kde Orodruina teče proudem
 Putují druzi jedním houfem
 Od krémy ke krémě jdou a jdou
 Před sebou mají pouť dalekou
 Jacoba potkala obrovská smůla
 Při nočním útoku vampýřího hejna
 Rána slavným kladivem zabila vampýra
 Na zemi však zůstala také malá Gwanda
 Smůla družině napaty se lepí
 V městě byli někteří druzi málem stěti
 Všechno ale vrcholí na ostrůvku malém
 Při souboji s čarami oživeným párem
 Jacob skolil upíra zápas to byl těžký

Vůdce Halk však podlehl pod pařáty spektry
 Díky mocným kouzlům všichni mrtví mohou žít
 Jacob kuje plány Halk nevstane nikdy víc
 Bojů ještě mnoho Jacob zbrani nedá spát
 Kdyby theurgů krev prolil zcela jistě byl by rád
 Nebylo však přáno toto přání vyplnit
 Brzo další osud přítele se naplnil
 Není přáno vůdcům v této zemi prokleté
 Tady nikde kolem žádný život nekvete
 Pepen zemřel ve chvíli kdy spatřil sebe sám
 Vedle Halka v Liscannoru je teď pochován
 Jacoba však v Armidenu potkala sladká věc
 Rollanda se jmenovala chtěla pod čepec
 Kroll si se vším poradí ženicha zabije
 Pak se na svou novou lásku řádně napije
 Problémy však čekaj doma Božena zuří
 Talíře ničí zlostně křičí že dům poboří
 Jacob si však vždy poradí s každou ženštinou
 To by bylo nezkrotit si ženu zlotřilou
 Zármutek nad mrtvými končí s nabídkou novou
 Čaroděj má pro ně práci na ostrov poplujou
 Další přítel podlehl tam síly přecenil
 Malý Farin jehož přínos ne každý ocenil
 Úkolů je požehnaně práce nestojí
 Peníze však nesypou se druzi reptají
 Čaroděj je čestný člověk a štedrý rovněž
 Dává druhům dovolenou a pytel peněz
 Jacob však neodpočívá svrbí ho ruce
 Na ostrově hořkých slz je peněz velice
 Ten ostrov je tady kousek vydáme se tam
 Dříve než nám nějaký skrček vyplundruje krám
 Kvůli dutým hlavám druhů špatně to dopadlo
 Našli vzkaz však zapomněli co že tam stálo
 Drahé špeky zmizely jen malá část zbyla
 Družina se na svou hloupost dost rozlobyla
 Aspoň jednu vesnici tu vyplundrujem teď
 Zpravíme si náladu než vrátíme se zpět
 Jacob zvrhlík uspokojil svůj nezkrotný chtíč
 Bere černou ženštinu a odchází s ní pryč
 Takovéhle výstřelky jsou u něj normální
 Rollanda je daleko čeká až se vrátí
 Taková jsou všichni krolli v tomhleto směru
 Vždyť malý mozek svědčí prý o velikém ...
 Jedem zpátky k čaroději ten má problémy
 Ledový drak mu svým dechem zmrázil záhony
 Je tu Nurnská družina a ta si poradí
 Mrazivý dech jí rozhodně plány nezhatí
 Ještě jedna práce tu je hrádek upíří
 Upíří na naší krvi nepovečeří

My jim přijdem na kobylku my jim ukážem
 Jejich zuby jako důkaz vítězství přinesem
 Výprava se šťastně končí druzi bohatí
 Vracejí se domů pějí písně hrdinství
 U supího pařátu pak všichni vypráví
 O tom jak na všechny nástrahy vyzráli
 Jacob říká si teď nějaký čas budu doma
 Rollandy si budu hledět pěstovat vola
 Toho vola vykrmíme a pak zabijem
 Sníme a pár sudů vína přitom vypijem
 Skončily však dny klidu a lásky krollovi
 Přijel posel z jihu a druhy oslovil
 Piráti nám nedají spát nemáme pokoj
 Přebujem někoho, kdo s nimi svede boj
 Peněz bude hodně, ale času je málo
 Všichni mlsně počítají to by za to stálo
 Takže hurá na koně a vyraziti vpřed
 Málokterý ohlédl se ještě naposled
 Dny pirátů Walimorských jsou už sečteny
 Všechny jejich plány směle jsou teď bez ceny
 Bitky krvavé urputné ty má Jacob rád
 Kladivo je v jeho rukách věrný kamarád
 Nakonec tu umírá i strážce všeho zla
 Jacob si uvědomuje, že ho odtěkud zná
 Horten temný čaroděj je v Erkrachtu věznil
 Byla to velká chyba on za ní zaplatil
 Teď si dáme dovolenou v severním kraji
 Odpočinek, ženský, pití to se nepřejí
 Nebylo však přáno druhům radosti užít
 Jejich velkou sílu bylo třeba použít
 Nepříjemná věc se stala přihnala se vlna
 Celé město zatopila i s občanama
 V horách žijí skkřeti ti by mohli využít
 Slabosti a pokusit se město vyplnit
 Aby tohle nemohlo se nijak podařit
 Bude Nurnská družina vstup do města strážit
 Bitky, bitvy, šarvátky je druhů odbornost
 Skřeti jsou odehnáni všichni mají radost
 Radost se však brzo strácí, když se dozvědí
 Zapláceno nedostanou pokladna je pryč
 Nechat to tak nemůžou ten problém popadnou
 Ziskji své peníze zpět i s tou pokladnou
 Hledají a hledají a dozvídají se
 Celý tenhle případ pěkně zamotává se
 Sedmero theurgů žije tam na ostrůvku
 Kvůli nim teď druzi spějí v blátě a marastu
 Není přáno theurgům dožít klidně život
 Nevybrali šťastný den k útoku na město
 Škoda jenom že s nimi umírá Atheas

Moudrý mozek družiny a přítel Jacoba
 Družina zas jede domů tam je přec nejlíp
 U supího pařátu zas budou všichni pít
 Dovolená v cizině to není nic pro nás
 Tam kam přijdem není klid vždyť doma je doma
 Uděláme hostinu budem se veselit
 Kdo toho víc vypije bude se zavodit
 Hostina ať rozjede se a trvá i pár dní
 Budeme též zavodit o to kdo více sní
 Dlouho trvá veselí však blíží se zas čas
 Kdy druzi spějí na mezích a souží je zlý mráz
 Liscannor se veselil až přišla hostina
 Během níž se stala nepohody příčina
 Přímou vprostřed hostiny se stala divná věc
 Na stůl spadl holub ale nepečený jest
 Ten holub byl poštovní a na noze měl vzkaz
 Někdo žádal o pomoc, doufal, že přijde včas
 Merion země je podivná zvyky
 U města hradby se do výše tyčí
 Brány jeho velké otevrou se polednem
 Dovnitř jen bez zbraní anebo táhněte
 To ale Jacoba a další neznají
 Kteří po světě bez zbraní nechodí
 To že jsou stráže u brány nebdělí
 Několik jiných svou smrtí zaplatí
 Dost drzí jsou tu žebraři
 I když se tváří jako ubožáci
 Neumí chovat se k cizincům uctivě
 Proto se válejí v kalužích rudé krve
 Tady však spravedlnost neplatí
 Napadení se nebrání
 Však u Jacoba není zvykem
 Utéci bez boje a s křikem
 Je tu ale moc vojáků v zbroji
 Kteří se o svůj život nebojí
 Jen málokterý bojovníka trefí
 A zatím haldy mrtvých před ním leží
 A další voják a další a znova
 Jako když ženou na porážku vola
 Nikomu nevádí zbytečně umírat
 Každý do útoku s jásotem jde a rád
 Však ani Jacob není nesmrtelný
 Tolika útokům nevydrží čelit
 A proto když nakonec boj skončí
 I jeho duše se světem se loučí
 Tak válí se tam tělo na hnoji
 Však nezůstane dlouho v pokoji
 Neboť Yorg ten přítel Jacobův
 Přišel a odvrátil smrt

Pouze dva měsíce však může žít klidně
 Po té ho jeho smrt stejně stihne
 Ty dny ale může využít
 A své smrti úmysly zhatit
 Tak začala se velká pout'
 Pout' za věci záračnou
 Nakonec šťastnou náhodou
 Paprsek problemskl temnotou
 Yorg řekl "Tys můj přítel tak
 Já nebudu se smrti bát
 Pokud jen trochu budu moci
 Pokusím se ti být k pomoci"
 Jak řekl, tak se také stalo
 Však štěstí chodci moc nepřálo
 A sic krolla duše vrátila se zpět
 Yorg se mohl rozloučit naposled
 Jacob svou cestou za slávou šel dál
 Yorg tempu nestačil a pad
 Ač jediný v té zemi na jihu
 Tak zármutek se line od krbů
 I žal však jednou přebolí
 To Jacob sám moc dobře ví
 Když se Liscannorem vedra přehnala
 Nová zakázka zavolala
 Tam v poušti stojí hrobka stará
 A jedno tělo tam v ní chátřá
 Podivný člověk má oň zájem
 Zdá se býti nekromanem
 Navíc hnusná obludní skřeti
 Plení zemi a žerou děti
 Tito družině se postaví
 Na krollovu sílu ale nemají
 Tělo mumie je nalezeno zrána
 Obtížná práce je vykonána
 Ještě malý turnaj po cestě
 Zabojujem si tu výtečeně
 Zabojujem si a nejen v poli
 Červený jazyk jmenuje se podnik
 Kam Jacob ihned zamířil
 Jak ho očka koutkem spatřil
 Celou noc a skoro celý půlden
 Byl v tomto domě obsloužen umně
 Avšak v turnaji narazil
 Ne každého tam porazil
 Domů se vrací zklamán i šťastliv
 Čeká ho Rollanda bude se mazlit
 Domov to je stejně krásná věc
 Pokud nezmění se v zlatou klec
 Pak opět přišla doba velkých činů

Další příležitost pro hostinu
 Přípitek na úspěch výpravy
 Důležitější nežli na zdraví
 Tam na smutečném kopci šlechtic žije
 Z práce prostých obyvatel tyje
 Aby mohl ještě více týti
 Chce další vesnici obsaditi
 K tomu je tu Jacob a s ním další
 Aby to měl se svou prací snažší
 Vyrážejí přez louky a pole
 Do velice nerovného boje
 Vesnice je zas pána ze Smutně
 Obyvatelé však tváří se dost smutně
 Dobrá polovina leží jich tam v prachu
 Bránili se aniž znali strachu
 Ještě větší škody udělat je třeba
 Sem tam vražda nikoho neleká
 Ovce pobít a mlýn zapálit
 Při tom se lze dobře pobavit
 Však ještě trochu peněz by pomohlo
 Tam kde leží kypřin něco by být mohlo
 Vypálíme na co přijdeme
 Kdo se bude bránit toho rubneme
 Jak zněl plán tak se taky stalo
 Mezi druhy nadšení zavládlo
 Ne tak v domě pána Ochrota
 S ním nenávisť cloumá doslova
 I druhů nadšení však ochablo
 Semeno zločinu na ně dopadlo
 Vždyť všechny peníze získané
 Jsou pouze umě padělané
 Tak vyšli druzi znovu v pole
 Znovu je čekají těžké boje
 Boje za slávu a ztracenou čest
 Kdo chtěl je okrást pozná jejich pěst
 Brzo se Smuteň v krvi topí
 Sám její pán ji tou krví kropí
 Však není ještě konec divadla
 Neb právě přijíždí královská garda
 Boj změnil se jen v útěk zmatený
 Život ten není nikdy bez ceny
 Není však přáno všem druhům
 Utéci čerstvým pochopům
 Tři druzi na místě zůstali
 Tři ti vojáci zajali
 Odvobodit je půjde snad
 Přestože z gardy té jde strach
 Už chystá se zákeřná past
 Tam kde je nejčernější hvozď

Pár statných stromů stojí tam
 Až spadnou bude slzí dost
 Plán ten částečný úspěch měl
 Dva ze tří unikly pochopům
 První proto, že zemřel pod stromem
 Jen druhý se šťastně dostal k druhům
 Ten třetí zůstal v zajetí
 Podvolil se soudu rozhodnutí
 Od té doby do konce svých dní
 Nesl přízvisko Jednoruký
 Smutno bylo na konci výpravy
 V hospodě ticho, ni písně se nepěly
 O této době se moc nevypráví
 Co všechno dobrodruzi prováděli
 Časy se však lepší neboť přichází
 Úkol z Gorganu, kde král je v nesnázích
 Temné síly kují temné pikle
 Před Jacobovou silou však každý hned zjihne
 Ač zrada pronikla do kruhů nejvyšších
 Všichni kdož propadli, leží v hrobech mělkých
 S Jacobem nikdy nebyla legrace
 Jak vytuší zradu vraždí a neptá se
 Král děkuje všem hrdinům
 Vždyť zachránili jeho trůn
 A jak už to tak chodívá
 Vše zakončila hostina
 A pilo se a tančilo
 A mnoho vína vypilo
 Tak jako pokaždé bylo
 Všem druhům velmi veselo
 Na cestě zpáteční ještě vbrzku
 Vyloupili starou elfí hrobku
 Jen tak aby se meřeklo
 Vcelku se jim to povedlo
 Pak Jacob jede v Naglin pod hvězdami
 Kde kovářské pece otvírají tlamy
 By syn přičichl k železu
 Zaplanul láskou ku kovu
 A v duši nechť mu oheň plane
 Ať činy vykoná nevidané
 Ještě větší než otec jeho
 Když vynasnaží se nezklame ho
 Včas začal Jacob učit svého syna
 Neb samotnému mu málo času zbývá
 Zatímco syn žije teprv života ráno
 Jacoba klekání už odzvonilo dávno
 Malý mužik totiž s velkým kouzelným vozem
 Odvezl družinu v jižní tajemnou zem
 Cenné perly by tam měly být skryty

Za které by druzi mohli dost dlouho pít
 Ale ukáže se, že perly stráží draci
 Ti nevzdávají se, pokladu jen pro legraci
 Po litém boji se však netvor kácí
 Život z jeho těla se vytrácí
 Lační jsou teď druzi po pokladu
 Však nic dobrého neplyne z toho hladu
 Cpou si zlata šperků plné torny
 Nevěda, že nemá žádné ceny
 Však zlato tohle stoleté
 Je silnou kledbou prokleté
 Na vlastní kůži to poznali
 Po té co šílet začali
 I Jacobovu duši zachvátil
 Démon, jež ve zlatě si žli
 A vzkřísil v něm nenávisť velkou
 Ke všem barbarům, kteří na světě jsou
 A jeden tu byl blízko, na dohled
 Nejhorší co kdy jen nosil svět
 Špinavý druid, lesák a cirkusák
 Proklát ho mečem to udělám a rád
 Tak řek si Jacob, tasil a vyrazil
 Ale rána jeho nenašla svůj cíl
 Druid byl zraněn, však zůstal na živu
 K Jacobovu němému údivu
 Na řadu přišli nyní nepřátelé
 Krollovi, jež nenávisť hněte
 A využijí útoku
 By zabili ho ve mžiku
 Tak zemřel nejslavnější z krollů
 Odešel jako listí stromů
 Přestože smrt ta byla způsobena zradou
 On nepomstěn leží pod luční travou
 Na jeho hrob se slétávají ptáci
 Chytajíc brouky lezoucí na bodláčí
 A mezi ním náhrobní kámen hlásá
 Zde leží hrdina, ale i manžel, táta
 Ať vzpomínají všichni kdož ho znali
 Jestli světu tolik co on dali
 I když nejednou sám způsobil bolest
 Dbal vždy, aby nepošpinil svou čest
 Svým vzrůstem ni činy nebyl malý
 Lidé v kraji o něm legendy zpívají
 Jako on chtějí být, děti až budou starší
 Snad podobní jemu přijdou další, další.

* Červená sedma *

Nemravná, skoro až pobouřlivě perverzní báseň
 Getda Ruindorského, který z toho, že dřepí celé
 dny zavřený v tmavém pokoji svého domu, úplně
 blbne

Jó, u Červený sedmy, tam je blaze,
 lidi válej se tu na podlaze,
 nejen lidi, taky krollové,
 co nemají rádi postele

Sem tam nějaký hobit sem zajde,
 pár pěkných hobitek tu najde,
 elfů je tu vždycky pomálu,
 nemají ten smysl pro zábavu

Na zdi velké heslo napsáno je,
 stojí tam "Jen kdo miluje, ten žije",
 pod tím heslem malé kanape je
 a na něm sedává buclatá Claudie

Pojď, holka, půjdeme na pokoj se napít,
 dáme si víno z teplých jižních krajin,
 pak milovat se jednou, dvakrát, třikrát,
 jó, polohu, tak tu si můžeš vybrat

Po noci plné zážitků a divů
 je nejlépe sednout si s přáteli k pivu
 a zpívat s nimi o závod,
 jak Červená sedma přijde nám vždy vhod

Tuto Lyškánoru připravil k vydání Lynhaard z
 Rugornu, zvaný Nepodrobitelný, syn Byrthogův